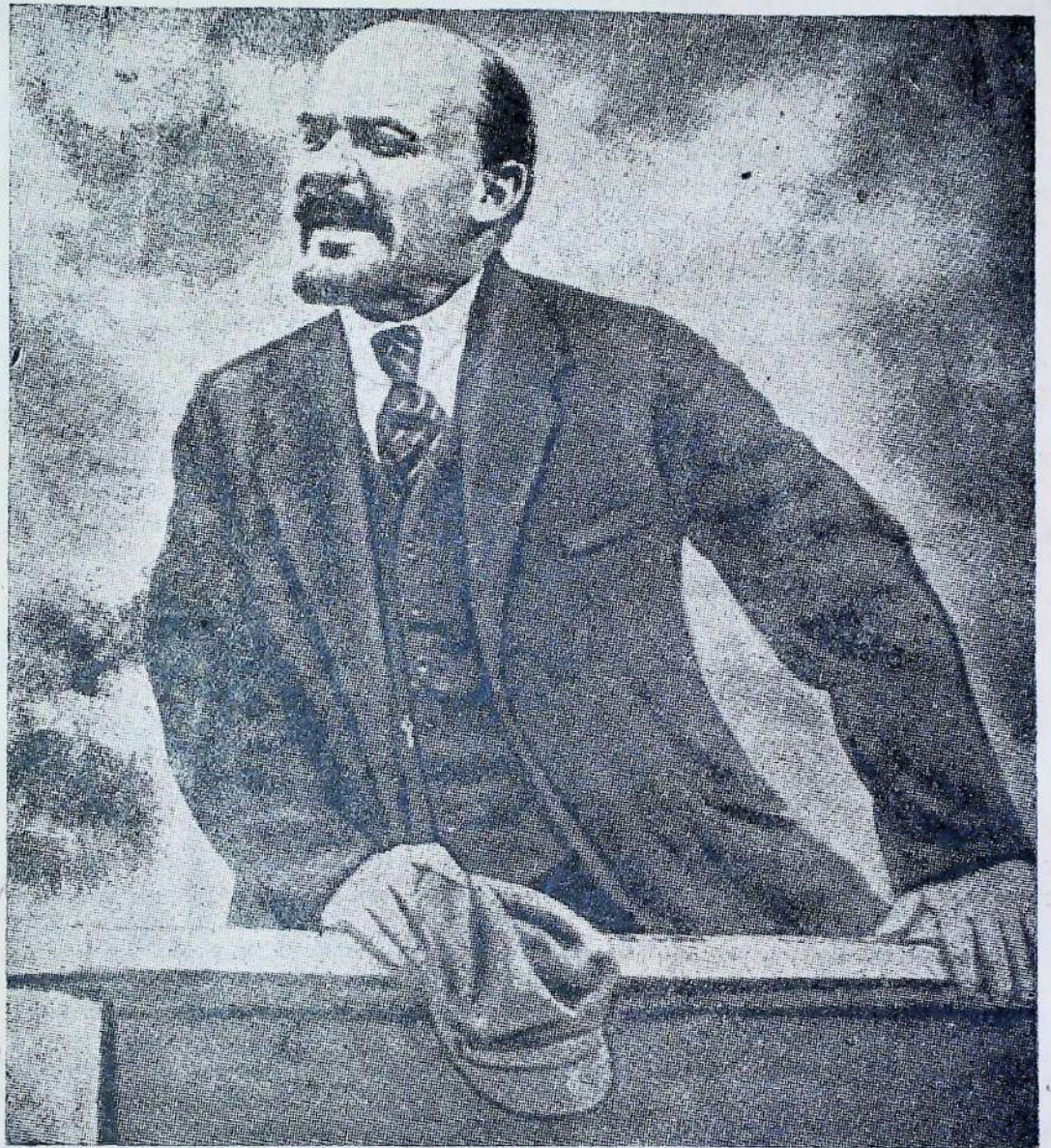

ЧЕРВОНЕ

С
Е
Л
О

7-8

15 квітня 1932

ЖУРНАЛ

В СЕУКРАЇНСЬКОГО
ЦЕНТРАЛЬНОГО
В ИКОНАВЧОГО
КОМІТЕТУ

ЧЕРВОНЕ СЕЛО

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ЖУРНАЛ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЦЕНТРАЛЬНОГО ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ

ВИДАННЯ VII РІК Адреса редакції. Харків, майдан Тевелева, ВУЦВК
Телефон: комутатор, ВУЦВК № 2-91

15 квітня 1932 р.

№ 7-8

ПЕРШЕ ТРАВНЯ 1932 РОКУ

Робітнича класа, пролетаріят, багатомільйонна маса колгоспників СРСР, під випробуванням проводом комуністичної партії Леніна на чолі з тов. Сталіним, розбивши шкент правих та «лівих» опортуністів, розгромивши контрреволюційний троцькізм—ведучи нещадну боротьбу з всіляким лібералізмом—підійшли до першого травня 1932 року з нечуваними в світовій історії людства досягненнями на шляху утворення безкласового суспільства.

Перше травня цього року, року вивершення першої більшовицької п'ятирічки минає в умовах виключного піднесення мільйонних трудящих мас СРСР, які в соціалістичному змаганні творять нові й нові велетні соціалістичного будівництва.

1932 РІК, РІК ВИВЕРШЕННЯ П'ЯТИРІЧКИ.

Плянком на 1932 рік визначено розмір промислової продукції на 37,5 млрд. крб., або 36 проц. приросту проти 1931 року зменшення собівартості на 7 проц., число робітників має збільшитись в усій промисловості, включаючи будівництво на 1,200 тис. чол., заробітна платня збільшиться на 11 проц. у промисловості і на 5,6 проц. у будівництві; продуктивність праці має збільшитись на 22 проц., обсяг капітальних робіт становить у всій промисловості, разом з останнім додатковим асигнуванням 11,790 млн. крб., зокрема у важкій промисловості—9,200 млн. крб.

Ось шлях 1932 року. У цьому плані окремо висувасться і ставиться, як центральне завдання всього народньо-господарського плану—виконати виробничу програму й план капітального будівництва в чорній металургії, вугіллі й машинобудуванні.

Першого травня 1932 року пролетаріят—переможець в СРСР демонструє під прапорами Ленінської партії свою відданість справі соціалізму. Робітнича класа мільйонна колгоспна маса в могутньому прагненні волі, завзяття, рішуче виконує величезні завдання цього року.

XVII конференція ВКП(б) відкрила нову величезну сторінку в історії нашої країни, в історії людства. Її рішення мають величезне значення для світового пролетаріату, як досвід боротьби за соціалізм, боротьби за майбутнє всього людства.

Рішення XVII партконференції—це бойова програма дій у вивершувальному році п'ятирічки, це розгорнутий бойовий програм другої п'ятирічки. Збудувавши фундамент соціалістичної економіки, успішно виконуючи завдання 1932 року, ми в другій п'ятирічці успішно будемо соціалізм—як першу фазу комунізму. СРСР під проводом більшовицької партії

повицької партії упевнено й сміло крокує до комунізму.

НА ОСНОВІ ЛЕНІНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ ПАРТІЇ.

Революційними хвилями жовтневої революції було скинуто поміщиків та капіталістів, знищено їх приватну власність на засоби виробництва. В наслідок успіхів соціалістичної індустріалізації нашої країни й на базі суцільної колективізації в основних зернових районах вже тепер ліквідовано куркульство як класу.

В 1932—33 році буде вивершено суцільну колективізацію й ліквідацію куркульства, як класу, тим то буде знищено в нашій країні остання твердиня капіталістичної експлуатації.

Партія одержала всевітньо-історичну перемогу, розв'язавши на базі потужного росту соціалістичної індустрії саме складне завдання пролетарської революції, повернувши більшовицько-середняцькі маси села до соціалізму, на шлях розвитку колективного соціалістичного землеробства. На основі ленінської політики нашої партії ми вже пройшли величезну частину на шляху цілковитого знищення приватної власності на засоби виробництва в сільському господарстві, на початку 1930 року в колгоспах маємо 62 проц., майже дві третини селянських господарств нашої країни.

СРСР—країна найбільшого в світі землеробства. Вивершення реконструкції сільського господарства на принципі п'ятирічки приведе до перетворення сільсько-господарської праці в різномісну індустріальну.

Все це відзначає збудування в другій п'ятирічці вивершених умов для знищення протилежності між класових відмін. Знищення класів та всіх джерел жорстокою класовою боротьбою, як наслідок соціалістичного наступу робітничої класи, непримиренної боротьби проти спроб капіталістичних елементів ставити скажений опір розгорнутому соціалістичному наступу. «Знищення класів шляхом жорстокої класової боротьби пролетаріату—така формула Леніна—казав т. Сталін.

Успіхи першої п'ятирічки, боротьба за її вивершення в 1932 році і за план другої п'ятирічки, основні гасла першого травня в СРСР, але ця боротьба має значення не тільки в СРСР, це справа всевітньо-історичного значення. Боротьба двох світових систем—соціалізма й капіталізма—змагання не на життя, а на смерть, розгортається зі всією наочністю для все більш широких мас трудя-

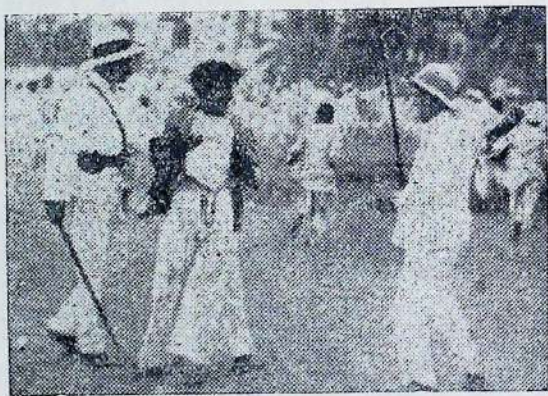
й язви капіталізму оголенні до кінця в умовах світової економічної кризи, допомагають найширшим масам урозуміти правду про соціалістичне будівництво в СРСР. Все більш революційне значення в масах робітника й пролетарів усього світу мають успіхи в соціалізмі в СРСР.

КАПІТАЛІСТИЧНА СИСТЕМА—СИСТЕМА ГОЛОДУ й ЗЛИДНІВ МІЛЬЙОНІВ.

Перше травня в СРСР 1932 року проминають в напруженій боротьбі за вивернення в цьому році першої п'ятирічки, на перевалі до другої п'ятирічки, в цій велетенській боротьбі візьмуть участь мільйони й мільйони робітників, пролетарів, колгоспників, які під проводом комуністичної партії неустанно, непереможно наближаються до безкласового суспільства.

Перше травня 1932 року капіталістичні країни зустрічають в нечуванім загостренні економічної кризи. Ніколи ще капіталізм не знаходився в пазурах такої спустошливої кризи. В спробі вийти з цієї кризи за рахунок робітничої класи, капіталізм розвиває шалений наступ на робітничу класу зниженням заробітної платні, викинувши з підприємств кожного третього робітника. Безприкладний ріст в історії капіталізму зубожіння, ріст часткового й цілковитого безробіття, зниження зарплатні, піднесення інтенсивності праці, знищення елементарніших заходів захисту робітничої класи в галузі соціального страхування, тарифів і т. інш. Вже тепер налічується біля 43-х мільйонів безробітних в капіталістичних країнах Європи та Америки.

Величезні підприємства стоять мертвими, усюди великі товпи безробітних, що шукають хліба та праці. Серед безробітних велика смертність дітей,

Арешт демонстрантів у Бомбей.

розповсюджується різні хвороби. Нечувані злидні, голод, зубожіння широких мас робітників та селян—наслідок капіталістичної системи.

КАПІТАЛІСТИЧНИЙ ВИХІД З КРИЗИ—ІНТЕРВЕНЦІЯ ПРОТИ СРСР.

Шукаючи виходу з кризи, капіталісти послалили масовий терор, готуючи інтервенцію проти світової пролетарської батьківщини СРСР. Західні країни пляцдарм цієї майбутньої інтервенції, й саме в них найлютіший терор і «заспокоєння» мас. Готуючи війну проти радянських республік, французький вассал польський фашизм старанно забезпечує основні пляцдарми протирадянського фронту.

Шалений терор спрямовується проти особливо небезпечну для Польщі, проти революційних робітни-

ного руху трудящих проти польського фашизму, за визволення від соціального та національного тригноблення.

Колоніальний визиск та тригноблення українського населення польською буржуазією, стимулюють національно-визвольну боротьбу, що в умовах Польщі стає одним з важливих революційних чинників. Зростання симпатій робітників та селян до Радянської України, до Радянського Союзу—свідомість тої величезної роботи у відбудові української пролетарської культури, що про неї відомості про-

Арешт безробітного демонстранта робітника в Америці.

ходять через всі кордони, підсилює національно-визвольний робітничо-селянський рух. Знищити цей рух, покінчити з українським питанням через винародовлення українського населення Польщі—в улюблена мрія польських імперіалістів і практична програма дії уряду Пілсудського.

Нечувані злидні, зубожіння широких селянських мас довели в прикарпатських районах до голоду. Господарська криза в Чехо-Словаччині—нечувано тяжким тягарем лягає на життєві умови трудящих мас. Зарплата закарпатських робітників—найзлидніша в Європі.

Становище на Закарпатській Україні змалював у виступі комуністичний депутат т. Шетка з трибуни чеського парламенту 22 січня цього року. «Незамож на людиність верховики—казав він,—не бачила вже цілий місяць хліба. Нема там ні хліба, ні праці, і нема там круплів (картоплі), ні кукурузи, ані солі. Але є там екзекутори, які немилосердно беруть від трудящого селянства останній маєток, є там нотарі і окружні начальники, які брутально б'ють і стріляють людей, які борються за пусте життя».

За методами кривавого Пілсудського—цілі райони, села заповнюються карними експедиціями жандармів, поліцаїв та інш. фашистськими бандами. Ножами насакають карні загони на села й огнем та мечем проходять по них. Не краший стан неможливого селянства в окупованій румунськими боярами Басарабії, Румунія як і всі капіталістичні країни в стані глибокої економічної кризи з якої вона намагається вийти шляхом широкого наступу на трудящі маси й селянство, особливо це надто позначається в стогнущій під боярським чоботом окупованій Басарабії.

В низці районів Румунії здійснюються одне за другим аграрне повстання, які придушуються жандармерією, особливо в Басарабії, яку румунські окупанти розглядають, як виключний об'єкт колоніальної експлуатації.

Низкі ціни на продукцію сільського господарства, величезні податки, безкрайні податки доводять басарабських селян до зuboжіння. В наслідок цього цілі райони буквально голодують, в них лютує епідемія й царює безмежне бідкування.

Капіталістичні країни шукають головне вихід з капіталістичної кризи коштом СРСР, тому то в Західних прикордонних країнах, як буферних державах особливо лютує жандармерія поліцаї, фашисти, мета яких придушити кінець-кінцем революційний рух робітників, широких мас селянства й тим збудувати собі «тихий» тил для розгорнення наступу на СРСР. Шукаючи виходу з кризи панівні групи капіталістичних країн ще раз більше схиляються на шлях зовнішніх авантур, на шлях імперіалістичних воєн.

Гаряча робота військової промисловості в капіталістичних країнах, зростання у зв'язку з цим ажіотажу, довкола можливих жирних прибутків розпалює апетити і штовхає до воєнних авантур панівні капіталістичні класи. Пани—капіталісти не мають і не можуть мати плану господарського розвитку. При всьому розвитку монополії, капіталізм не може подолати анархічності. Про це красномовно говорить теперішня криза. Але в одному розумінні уряди капіталістичних країн форсовано утворюють свої плани. У готуванні та опрацюванні шляхів війни вожді буржуазних класів були завжди активні.

ЗА РЕВОЛЮЦІЙНИЙ ВИХІД З КРИЗИ.

В скаженому наступі на робітничу класу буржуазія шукає можливість утворити умовини для зняття втрат підприємств, утворити умовини для збільшення рентабельності капіталістичних підприємств. Але скажений наступ буржуазії зустрічає все більш революційний опір з боку світового пролетаріату. Поглиблення кризи, хитання капіталістичної системи веде до швидкого зростання передумов революційної кризи в низці країн.

В цьому революціонізованню світового пролетаріату все більше значення має факт величезних успіхів в СРСР. Підсумовуючи ці успіхи, поширена Президія Виконкому Комінтерну в лютому 1930 року підкреслила в своїй резолюції: «Не може бути сумніву, що всі зміни співвідношення сил двох світових господарських систем на користь міжнародного соціалізму, робить СРСР ще більш ніж до цього часу могутнім фактором поглиблення кризи капіталізму, революціонізування пролетаріату є взагалі експлуатуємих мас усього світу». Чим більш поглиблюється криза, тим більш зростає безробіття, злидні, голод серед робітників капіталістичних країн, чим з другого боку зростають швидше наші успіхи тим з великою надією поглядає світовий пролетаріат на СРСР, тим більш він упевнюється, що єдиний вихід з кризи для нього з'являється повалення капіталізму.

Все це «робить СРСР—центром притягання робітників усіх країн і гноблених цілого світу. Революціонізоване значення Радянського Союзу зростає, СРСР міцніє, як база міжнародного соціалізму». (3

резолюції XVII партконферен. на доповідь т.т. Молотова й Кулибишева).

Криза загострює до найвищих межів всі імперіалістичні суперечності. В зв'язку з цим посилюється небезпека інтервенції проти СРСР, посилюється антирадянська агітація імперіалістичних держав. Борьба проти інтервенційних дій світової буржуазії нерозривно пов'язана з революційною боротьбою пролетаріату за скінчення капіталізму.

Спробам світової буржуазії знайти вихід з кризи на капіталістичних шляхах—пролетаріат капіталістичних країн протиставить революційний вихід з кризи—повалення капіталізму. В цій боротьбі на шляху СРСР лягає відповідальніше завдання, як т. Сталін підкреслив на конференції робітників промисловості: «Ми повинні рухатися далі так, щоб робітничий клас усього світу на нас могла сказати:—**ось він мій передовий загін, ось вона моя ударна бригада, ось, моя робітнича влада, ось, вона моя батьківщина. Вони роблять свою справу—нашу справу, добре підтримуємо їх проти капіталістів і роздухаємо справу світової революції**».

В день комуністичного інтернаціоналу пролетаріат кров на вулицях класових боїв. Під проводом комуністичної партії пролетаріат усього світу продемонструє свою непохитну незламну волю революційного виходу з кризи, бо тільки по повалення капіталістів, утворення диктатури пролетаріату є єдиний шлях світового пролетаріату.

Перше травня СРСР, демонстрація непохитної відданості багатомільйонних мас робітників та колгоспників, з незламною волею будуючи соціалізм на одній шостій земній кулі, «**наша сила в мільйонних масах, на які спирається радянська влада. Ці мільйони трудящих знають куди вони йдуть, в ім'я чого вони борються. Коли ми будемо озброєні посправжньому, не тільки класовою свідомістю, а й організованістю наших лав, тоді ніяка сила в світі не зможе зламати нашого мирного соціалістичного будівництва, не зможе перешкодити зростанню соціалізму в СРСР**». (Молотов, з промови на пленумі ЦСОавіахему).

Будівництво соціалізму відбувається й відбуватиметься в умовах загостреної класової боротьби. До посилення боротьби проти класового ворога, підвищення класової пильності й непримиренності в боротьбі за генеральну лінію партії, проти правого опортунізму, головної небезпеки на даному етапі, проти «лівих» закрутів та примиренства, проти контрреволюційного троцькізму та гнілого лібералізму, проти дезорганізаторів соціалістичного наступу—закликає ленінська партія трудящих міста й села в день першого травня.

В капіталістичних державах—жорстоке безробіття мільйонів й крайнє зuboжіння багатомільйонних мас селян. В радянському Союзі—цілковито вліквідовано безробіття, знищено зuboжіння, семигодинний робітничий день на фабриках та заводах й незупинний підйом побутових умов трудящих міста й села, а звідси ми маємо словами Сталіна казати: «Під прапором Леніна перемогли ми в боях за Жовтневу революцію. Під прапором Леніна ми домоглися вирішних успіхів в боротьбі за перемогу соціалістичного будівництва. З цим таки прапором переможемо в пролетарській революції в усім світі. Хай живе Ленінізм!»

А. Телешевський.

ПРОТИ ПОПІВСЬКО-КУРКУЛЬСЬКОГО „ВЕЛИКОДНЯ“

XVII Всесоюзна партконференція, зробивши підсумки величезним успіхам, досягненим під керівництвом комуністичної партії і лєнінського ЦК на чолі з тов. Сталіним у соціалістичному будівництві, ухвалила важливіші політичні постанови, що мають всесвітньо-історичне значення.

XVIII конференція ВКП(б) вважає, що величезні природні багатства країни, більшовицькі темпи соціалістичного будівництва, ростища активність широких мас робітників і колгоспників і правильна лінія партії цілковито забезпечує таке розгортання виробничих сил соціалістичного господарства у другій п'ятирічці, що на його основі будуть остаточно ліквідовані капіталістичні елементи в СРСР. Конференція вважає, що основне політичне завдання другої п'ятирічки є остаточно ліквідація капіталістичних елементів і клас взагалі, цілковите знищення причин, що народжують класові відміни та експлуатацію, та подолання пережитків капіталізму в економіці і свідомості людей, перетворення всієї трудячої людности країни на свідомих і активних будівників безкласового соціалістичного суспільства (з резол. XVII партконференції на доповідь т. Молотова й Куйбишева).

Шлях до безкласового соціалістичного суспільства стелеться через жорстоку класову боротьбу, через ліквідацію буржуазних клас і елементів. Жодної хвилини не можна забувати, що капіталістичні держави, міжнародна буржуазія готує інтервенції, щоб зірвати соціалістичне будівництво.

Розтрощене, але остаточно ще не зліквідоване куркульство протриває та й на ділі буде скажено протриває. У своїй боротьбі проти соціалізму, куркульство завжди спиралося й спирається на реакційну силу попівства всіх мастей і віровизнань.

Релігія—це найсильніший і найшкідливіший пережиток капіталізму в економіці й свідомості людей, а релігійні організації і попівство—зряддя капіталістичних елементів для боротьби проти соціалістичного будівництва.

Протягом минулих двох років викрито в різних частинах радянського Союзу низку контрреволюційних організацій, що під покровом релігії вони вели контрреволюційну роботу. В Межівському районі на Україні, в м. Вятці, в Іваново-Вознесенському, в Ленінграді—зліквідовано контрреволюційні організації, що були зв'язані з білою організацією і мали за мету скинути радянську владу. Суд над контрреволюційною організацією «Союз визволення України» й сам церковний собор викрили контрреволюційну діяльність української автокефальної церкви, що, будучи складовою частиною СВУ протягом 10 років свого існування, прикриваючися релігійним прапором, вела запальну контрреволюційну роботу.

Процес «промартії» і контрреволюціонерів меншовиків, викрили нам пляни міжнародного імперіалізму. Згідно з цими плянами, узгодженими з шкідниками і контрреволюціонерами в нашій країні проєктовано зробити інтервенцію спочатку наприкінці 1929 року, а потім 1930 року. Тим-то ніяк не випадково, що в цей час попівство в СРСР створило низку запальних контрреволюційних організацій, що розвинули активну антирадянську

діяльність. Цей факт доводить перерахований список на викриті запальні контрреволюційні організації, створені церковниками й верховодами сектантства. Ці факти не можна вважати інакше, як спроби попівства й керівників сектантства допомогти світовому капіталізму здійснити інтервенцію проти СРСР.

Успішне виконання п'ятирічного плану, розвиток народнього господарства в СРСР—найсильніший удар по недобитках капіталізму в нашій країні, а одночасно й по релігії, бо, викорчовуючи коріння капіталізму ми тим самим викорчовуємо венцію проти СРСР.

Церковники й сектанти — виступають проти соціалістичного зматання й ударництва, проти зустрічних плянів, підтримують ледарів і прогультників, заохочуючи рвацькі настрої, намагаються зірвати відрядну систему і громадсько-політичну роботу на підприємствах, зірвати будівництво в шахтах, колгоспах і радгоспах. Найбільшу увагу церковники й сектанти на Україні приділяють Донбасові, де вони доклали чимало сили, щоб поглибити прорив у видобуткові вугілля. Так само активно ведуть вони розкладницьку роботу на нових будівництвах і транспорті, зосереджуючи найбільшу увагу на «обробленні» робітників, що недавно прийшли з села.

Та не менш активно і з неменшою ненавистю борються церковники й сектанти проти соціалістичної перебудови села. Використовуючи релігійні забобони найвідсталіших верств селянства, церковники й сектанти підтримують куркуля в його боротьбі проти всіх політично-господарських і виробничих кампаній партії і радянської влади на селі. Форми і способи цієї контрреволюційної діяльності вельми різноманітні.

У колгоспі «Красная Поляна» в Генічеському районі голова управи колгоспу—баптист Д'яченко і його браття «вохристі»—члени управи Живенко й Найданов наємисно пороздавали хліб за найбільшеними їдацькими нормами, а потім сказали, що колгосп не може виконати плану хлібозаготівель.

В селі Кіндратівці, Білопільського району в колонії «НьюЙорк» на Донбасі, проповідники Галішкіо, К. Фрайтік пролізли в колгоспи, вели там контрреволюційну роботу, виступаючи проти виконання в цьому році хлібозаготівлі. Вони сами, щоб дати приклад, категорично відмовилися здавати хліб державі й виїхавши за село, понад тонну пшениці розсипали по полю.

Останніми часами виявлено нові маневри класового ворога—куркулі переодягнися в ряси, переїздять на інші села й беруться виконувати попівські обов'язки. Зв'язавшись з місцевими куркулями, вони негайно заходжуються вести контрреволюційну роботу, використовуючи для цього церкву й релігійну громаду. Нещодавно такого попа викрили в селі Садовому, Могилівського району. Громадські сільські організації і перодовсім комсомольський осередок, зорганізовуючи відсіч куркульській агітації попа, викрили його, дізнавшись, що це—розкуркулений плитай з села Серебренець і його ніколи на попа «не посвячували».

Під час релігійних свят контрреволюційна діяльність церковників і сектантів сягає найбільшої сили. «Великдень» найбільше від кожного іншого релігійного свята в християнській і іудейській релігії використовують експлуаторські класи.

Задовго готоване «Постом і молитвою», театральньо-урочисто обставлене свято «світлого христового воскресення» є один з сильніших засобів, щоб обеззброїти робітника й селянина в боротьбі проти капіталізму. Великдень дуже шкодить політичній боротьбі робітництва й працівного селянства за своє визволення в капіталістичних країнах, а в СРСР воно є зняряддя куркуля й попа для боротьби проти соціалістичного будівництва.

Одурманені релігійним чадом релігії віряни-працівники твердять за попами «христос воскрес», не усвідомлюючи того, кому і яку користь дає свято великоддя, не вдумуючись в те, наскільки безглуздя, неправдоподібні й просто смішні попівські казки про страждання, смерть і воскресіння христа, що в них вони вірять. Казку про воскресіння христа вже давно викрито, хоч християнські попи пратнули й пратнуть досі обгрунтувати корисну для них і експлуаторських класів історію христа. Викрила цю казку і скористувала її наука, довівши, що христа, як історичної особи ніколи не було.

Історична наука викрила справжні причини чому виникло християнство—і довела, які соціальні умовини спричинили виникнення і розвиток цієї ідеології в стародавньому Римі.

Віряни, святкуючи «великдень» кунно з попами, не усвідомлюють собі—яке значення є в ідеї «воскресіння христа». А значення в тому, що класовий визиск, всякі образи і кривди, глум і навіть смерть від класового ворога, треба терпіти покірливо, що кожний християнин повинний радісно терпіти всі страждання, і за це рехуватиме в потойбічному світі.

На великдень вірянам пропонують дарувати всі кривди й образи ворога й «обняти одне одного». Проповідь рабства перед богом небесним і паном на землі, відмова від класової боротьби—ось у чому суть пасхального свята, старанно вкритою мотлохом релігійних обрядів і церемоній, що за ними працівникові вірянкові трудно дізна-

тися про істинний класовий характер, буржуазно-попівської пасхи.

Перші дні буржуазно-куркульського свята пасхи цього року збігаються з світовим пролетарським святом 1-го травня.

Робітнича класа і мільйони колгоспників, бідняцько-середняцькі маси СРСР в першомайські дні демонструватимуть свої сили і робитимуть огляд успіхів у побудові соціалізму, оглядати-огляд досягнення соцзмагання й ударництва, здій-снення шости історичних вказівок тов. Сталіна, оглядатимуть виконання задач засівної кампанії третьої більшовицької весни й організаційно-господарського зміцнення колгоспів.

Першомайський огляд наших успіхів і хиб ще більше піднесуть активність і ентузіазм мільйонів мас на виконання пляну четвертого завершувального року ш'ятирічки, на більшовицьке проведення весняного сіву, на ліквідацію проривів і труднощів, на підвищення темпів і якості роботи по всіх ділянках соцбудівництва.

Великдень в СРСР обстоюватимуть усі ворожі соціалістичному будівництву елементи, розвинувши шалену енергію, щоб притягти на свій бік в ці дні працівників, що досі не пірвали з релігією і намагатимуться відвернути їх від святкування пролетарського свята праці й перемоги.

Церковники й сектанти ще добре розуміють і найбільше важать на село. Нашкодити скрізь, де можна, допомогти куркулеві на слабшій ділянці зірвати весняний сів, а одночасно й допомогти тому самому куркулеві і його пришиїхвостові розкласти найслабші ланки в колгоспі—ось коло чого неспинно заходяться під час пасхальних свят церковники й сектантські верховоди, використовуючи забобони вірян.

Хто святкує «пасху», той хоче він чи не хоче цього, а підтримує класового ворога. Це має зрозуміти кожний, хто остаточно ще не пірвав з релігією.

Хай самі попи, рабини, сектантські провідники в кампанії куркулів святкують куркульсько-попівську пасху.

Всі працівники святкуватимуть своє свято—1 травня—свято переможнього соціалізму, свято, що кличе до дальших перемог у боротьбі за нове життя.

Кривохацький.

ПОЛІПШИТИ РОБОТУ ТВАРИННИЦЬКИХ РАДГОСПІВ

Розв'язавши на основі розгорнутого радгоспно-колгоспного будівництва вернову проблему, ми стали вирішувати на тій таки соціалістичній базі завдання з тваринництва. Попри всі труднощі, перемагаючи опір класового ворога та його агентури—працівників опортуністів, що відкидали можливість створити велике тваринницьке господарство, партія домоглася величезних успіхів на цій вирішній ділянці. Останніми двома роками організовано величезну сітку тваринницьких радгоспів. У системі Наркомзему є тепер 1480 радгоспів з поголів'ям стада на 2,5 мільйони великої рогатої худоби, 860 тисяч свиней та 4,7 мільйони овець. Зокрема на Україні протягом минулого року стадо «Скотовода» збільшилось від 11.400 штук до 136.700, «Свиновода» від 58.700 до 254 тис., Молокотреста—від понад 43,5 тис. до 61.420 штук тощо.

За цей час ряд радгоспів дали зразки справді соціалістичного ставлення до вирощування і поширення стада, удосконалення господарювання та реалізації плянів здавання товарної продукції державі. Головний секрет успіху цих господарств—правильна організація праці, ліквідація знеосібки в догляді худоби, практичне запровадження в усі ланки господарювання шости вказівок тов. Сталіна.

Поруч цих передових маємо проте і багато радгоспів, що не впорались з дорученою їм партією і цілком пролетарською країною справою. Ряд радгоспів мають у своїй роботі чималі прориви, в наслідок яких вони не виконали минулого року плян здавання м'яса, «завдавши великої шкоди постачанню робітників, постачанню армії й інших трудящих у містах».

Найбільші хибі в роботі цих радгоспів—це негосподарність та цілковита неналагодженість процесів виробництва, цілком незадовільна організація догляду худоби, а через це велика падь молодняка і великий процент яловости,—далі—винятково незадовільна організація праці і цілковита відсутність госпрозрахунку. Нарешті—факти злочинного розбазарювання товарної продукції, самопостачання.

Де причина такого ганебного стану? Насамперед—це є наслідок поганого керівництва радгоспною системою від відповідних тваринницьких центрів «Скотоводоб'єднання», «Свиновод», «Молокотрест» тощо. РНК, ЦК ВКП(б) та НКЗемсправ СРСР у постанові про роботу тваринницьких радгоспів визнали роботу цих об'єднань і трестів за незадовільну. Дехто з господарників і працівників радгоспів намагаються затушкувати справжню суть ряда неподобств і хиб у господарюванні «поясненням», що це ніби немичий супутник початкової стадії будівництва тваринницького господарства. РНК, ЦК і НКЗ рішучо засуджують ці недозволені і шкідливі спроби ховатися за «об'єктивні» причини і вимагає докорінної перебудови всієї системи роботи коло реалізації поставлених партією завдань до розв'язання проблеми м'яса.

А що тваринницькі радгоспи мають всі реальні можливості зразково поставити у себе цілий виробничий процес—це незаперечливий факт. Основне й вирішальне—це **опанувати техніку виробництва**. До цього більшість працівників тваринницького господарства ще досі цілком не підійшли. Основне і вирішальне це сконцентрувати свою увагу на якості роботи—вирощування стада з власного приплоду, збільшити вихід тваринницького м'яса, масла, молока, вовни тощо, і саме за це мало хто на місцях дбав. Центр дасть—будемо годувати. Є падь—це нічого, поповнимо з фондів Союзм'яса, Укрм'яса.

Постанова партії і Уряду накреслює ряд важливих завдань, за швидке і цілковите здійснення яких має відтепер битися кожний господарник, кожний робі-

Стара овець радгоспу «Овцевод».

ний колектив радгоспів, уся партійна, радянська і професійна громадськість на місцях. В основному ці заходи зводяться ось до чого:

Домогтись будуще, щоб надалі стадо радгоспів зростало виключно коштом їхнього власного приплоду, припинивши комплектування старих радгоспів великою прогатою худобою та свинями (для овець вроблено виняток) з фондів Союзм'яса.

Відмовитись на найближчі два роки від організації зимового опоросу в радгоспах «Свиновод» для полегшення керівництва господарством і кращої постанови роботи.

Постанова накреслює ряд заходів щодо будівництва в радгоспах, організації постачання робітникам радгоспів і визначає твердий план здавання продук-

Колгосп ім. т. Горького.—Годують свиней.

ції протягом 1932 року для кожної групи тваринницьких господарств.

На одному пункті постанови слід би зупинитися докладніше. Це на тому, де партія і уряд відзначають, що «контроль над роботою і допомогою тваринницьким радгоспам від партійних та радянських органів досі цілком недостатні». Є справді чимало фактів обурливо легковажного ставлення місцевих органів до потреб радгоспів, розташованих у тому чи тому районі. Хоч би такий факт з Липецького району у нас на Україні. Через брак транспорту в радгоспі «Липці» були перебої в довозі корму, свині голодували і дохли, але партійний і радянський провід району нічого не зробили, щоб допомогти радгоспові. Такі самі факти зареєстровані і по Костопільському району (Вознесенський радгосп) і в Кишенках (радгосп «Перебудова») і ще в ряді інших місць.

По деяких радгоспах Чернобаївського району було чимало випадків епізоотичних захворювань свиней, а районний провід зняв усіх спеціалістів—зоотехніків на якусь іншу роботу і заборонив їм навіть навідуватись до радгоспів, дати бодай найпотрібніші вказівки щодо боротьби з епізоотіями.

Такому ставленню до справ тваринництва треба рішуче шокласти край. Постанова РНК, ЦК і НКЗ загострює увагу на тому, що «тваринницькі радгоспи, як нова велика справа, потребують повсякденної допомоги і контролю від місцевих партійних та радянських органів».

А допомогти є в чому і головне є чим—кадрами, засобами, в організації праці, запровадженні справжнього госпрозрахунку, у боротьбі проти знеосібки, зрівнялівки, проти хижацького розбазарювання продуктів тощо.

Ще нагадування—наказ має стати за бойову програму конкретних дій для кожної партійної організації, для кожного РВК і сільради, для кожного радянського активіста.

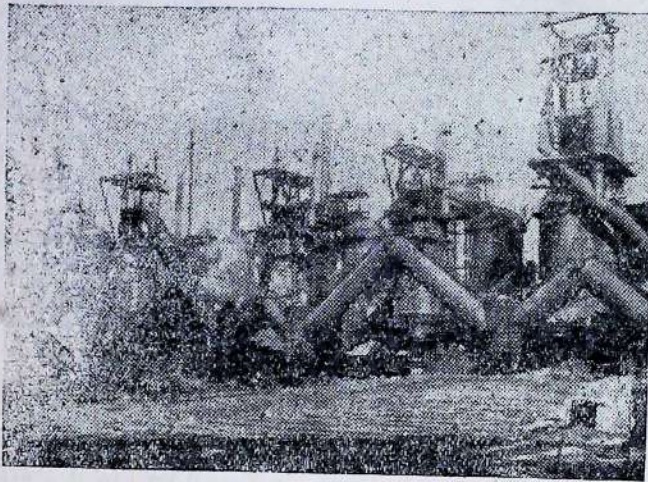
М. П.

ПІДСУМКИ XVII ПАРТКОНФЕРЕНЦІЇ—В МАСИ

(Продовження див. «Червоне Село» № 5).

31 РОКУ НЕ ВИЧЕРПАНО ВСІХ МОЖЛИВОСТЕЙ РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОСТІ.

Успіхи промисловості у 3-му вирішальному році п'ятирічки не вичерпали тих можливостей, що їх дав соціалістична система господарства, а за цілого ряду хиб в організації роботи самої промисловості і, зокрема на транспорті, в наслідок чого не

Загальний вигляд доменного цеху заводу ім. т. Сталіна.

вважали на всі величезні досягнення у розвитку промисловості «річний план 1931 року щодо кількісних і якісних показників недовиконано» (З революц. на доповідь тов. Орджонікідзе).

В чім же в основному полягають ці хиби? Найсамперед—це погана робота транспорту першого кварталу, що хворів на знеосібку, зрівнялівку, відсутність дисципліни і цілком незадовільну організацію керівництва й тому, зривав вантажообіг і постачання промисловості.

Партія енергійним втручанням в роботу транспорту розбила зрівнялівку й знеосібку, домоглася піднесення дисципліни на транспорті та поліпшення керівництва й оздоровлення транспорту в цілому. Проте, погана робота транспорту у першому кварталі залямувала хуткий розвиток промисловості.

Подруге—це великі хиби в роботі самої промисловості, а саме: погана організація праці на виробництві й особливо знеосібка, цебто «відсутність всякої відповідальності за доручену роботу, відсутність відповідальності за механізм, за станки, за струменти» (Сталін), що з'явилася на підприємствах в наслідок поспішного й неорганізованого переходу на безперервну роботу підприємств. Замість того, щоб організувати рівноцінні щодо якості і кваліфікації зміни робітників, організувати їх відповідальність за роботу, утворити ґрунт для підвищення продукційності праці, господарники допустили самоплив, знеосібку та зрівнялівку.

Це призвело до безладдя на підприємствах, до падіння труддисципліни, до залямування росту продукційності праці і поліпшення якості продукції та зниження собівартості.

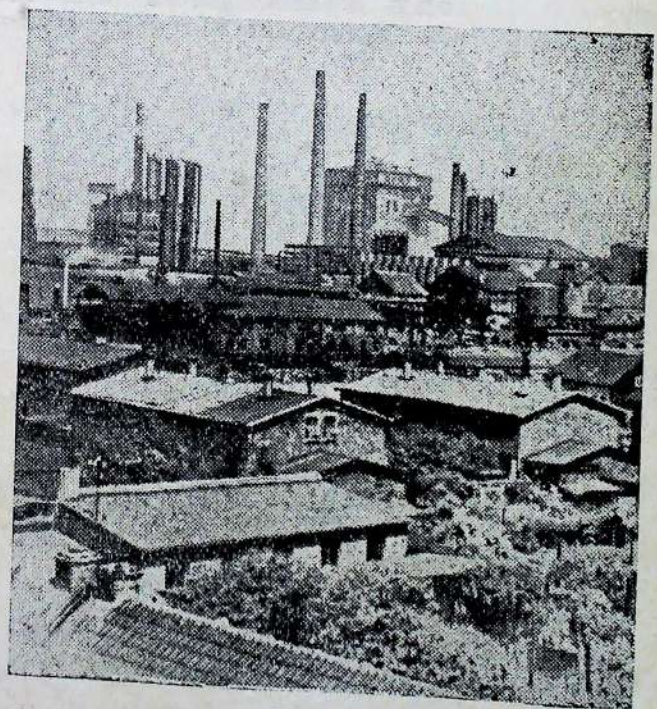
Хиба у системі заробітної платні—«лівацька» зрівнялівка, що задушковавала роллю провідних

професій на виробництві та роллю провідних галузей промисловості у народньому господарстві, підірвала зацікавленість робітників у підвищенні кваліфікації і продукційності праці та утворювала несприятливу обстановку кваліфікованої робочої сили на підприємствах, що, за умов чимраз більшого ускладнення технічного устаткування нашої промисловості, в наслідок велетенської її реконструкції,—спричинилася до дезорганізації виробництва (невикористання виробничої потужності устаткування, станколомства, перестої і т. інш.) та негативно вплинуло на зріст продукційності праці, поліпшення якості продукції і зниження її собівартості.

І нарешті, хиби у середзаводському плануванні керуванні, що виявилися у недостатньому використанні внутрішніх можливостей самої промисловості, зокрема у зовсім незадовільному стані технічного нормування, у неправильній розстанові робітної сили, некомплектному виробництві тощо, та у незадовільній організації виробничої активності пролетаріату, що так само негативно вплинуло на зріст продукційності праці, якості продукції і зниження її собівартості.

З за цих причин промисловість виробила продукції менш, ніж можна було виробити за наявних у неї засобів виробництва, робітної сили і матеріалів. Це цілком незадовільне співвідношення між зростанням заробітної платні й продукційності праці.

В той час, як зріст заробітної платні йшов згідно з накресленим планом, а подекуди й швидкими

Закритий кокусовий завод у Германії.—3.000 робітників звільнено з роботи.

темпами,—зріст продукційності праці через вказані вище причини та незадовільної роботи за її піднесення, і, зокрема неувважного ставлення гос-

подарників до питань зарплатні—систематично відставав.

Безгосподарність в роботі цілого ряду підприємств та господарських об'єднань і організацій, що полягає у недостатньому впровадженні госпрозрахунку і контролю крб., цебто у недостатній боротьбі за мобілізацію внутрішніх ресурсів промисловости, за раціоналізацію виробництва, за зменшення непродуктивних витрат, за режим ощадности на виробництві тощо—загаломувала зростання середпромислового нагромадження і від того розвиток промисловости в цілому.

6-ТЬ ІСТОРИЧНИХ ВКАЗІВОК ТОВ. СТАЛІНА—КЛЮЧ ДАЛЬШОГО НАРОСТАННЯ ТЕМПІВ РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОСТИ.

Партія рішуче викрила всі хиби промисловости і в промові тов. Сталіна на нараді господарників в його шости історичних вказівках вказала на цю завдання в нових обставинах, що мають правити за шляхи оздоровлення промисловости і дальшого піднесення темпів її розвитку.

Проте, недостатня боротьба: за реалізацію директив партії за подолання опіру класового ворога в усіх галузях роботи промисловости, призвела до того, що ці хиби набагато загальмували хуткий розвиток промисловости.

Недовиконання завдань і зниження собівартости ваглиблено ще й тим, що подекуди господарники й після настановлень товариша Сталіна, замість заходитися пильно регулювати заробітну платню, й тим стимулювати піднесення продукційности праці, припустили ряд перекручень політики партії в цьому питанні та хиб у плануванні зросту робітної сили, а саме в зарплатні: огульний зріст заробітної платні замість підвищення її тільки для провідних професій, зріст її в наслідок запровадження прогресивної оплати праці за продукцію, що не виходить за виробничі норми та в наслідок великих розцінок за продукцію зверх норми, систему незаконних доплат за роботу, що не виходить за коло обов'язків робітників і за норму його робочого дня, оплату гіршої якості продукції за розцінками на кращу та в ряді випадків недовзголено високі розцінки за оліницю продукції в наслідок кепської постанови технічного нормування.

В регулюванні зросту робітної сили, замість набирати її відповідно до розгортання виробництва і виконання промфінплану на засадах максимального ущільнення робітного дня, ліквідації невиходів на роботу, перестойв, браку на основі більшовицьких темпів раціоналізації виробництва, шляхом правильного розташування робсили на підприємстві і механізації праці,—господарники пішли лінією найменшого опору, припустили в цих питаннях самоплив, компенсуючи хиби в організації праці за рахунок набору зайвої робітної сили

Ясно, що така практика відтворювала знову так знеосібку і зрівнялівку, як і інші негативні явища та перешкоджала успішному розгортанню боротьби за організацію праці і підвищення її собівартости. Про те, яку вагу для темпів розвитку промисловости відіграє зниження собівартости продукції, свідчить той факт, що 1 проц. зниження собівартости збільшує середпромислове нагромадження майже на 200 млн. крб.

Таким чином з наведеної аналізи причин недовиконання пляну 1931 року з кількісних і якісних показників, видно поперше, що не може й бути мови про нереальність пляну 1931 р., подруге, що соціалістична система господарства має невичерпні джерела для дальшого хуткого розвитку промисловости, яких ми у 1931 р. не використали й третє, що основною передумовою дальшого переможного руху вперед більшовицькими темпами—є здійснення шости історичних вказівок тов. Сталіна та його гасла про опанування техніки.

1932 РОКУ ВИВЕРШИТИ ПЕРШУ П'ЯТИРІЧКУ.

Контрольні числа 1932 року є пляном вивершення першої п'ятирічки за 4 роки. Виконання цього пляну є запорукою і головною передумовою успіхів у виконанні пляну другої п'ятирічки.

За контрольними числами гуртова продукція всієї промисловости дорівнюватиме у 1932 році 37,5 млрд. крб., цебто зросте проти 31 року на 36—40 проц. та перевищуватиме мало не в 4 рази передвоєнний рівень. Зокрема, галузі, що виробляють засоби виробництва дадуть приріст гуртової продукції на 44 проц., а виробництво річей широккого вживання зросте на 29 проц. Собівартість продукції має зменшитися проти фактичного стану у 31 році на 7 проц.

Число робітників, що працюють у всіх галузях народнього господарства зросте на 1.200 тисяч або на 12,3 проц, а тих, що працюють у великій соціалістичній промисловості на 14 проц. Заробітна платня робітників промисловости зросте на 11 проц. і робітників на будівництва на 5,6 проц.

Обсяг капітального будівництва, що безпосередньо залежить від виконання кількісних і якісних показників на виробництві становитиме в усій промисловості 12 млрд. крб., у тому числі у важкій 9,2 млрд. крб.

В наслідок виконання програми 1932 року, питома вага промисловости в народньому господарстві СРСР зросте понад 66 проц., а питома вага важкої індустрії і виробництва засобів виробництва понад 50 проц.

Центральне завдання всього народньо-господарського пляну на 1932 рік є виконати виробничу і будівну програму чорної металургії, вугілля та машинобудування, як провідних галузей народнього господарства.

Сорока.

РІШУЧЕ І ПОСЛІДОВНЕ ПРОВЕДЕННЯ В ЖИТТЯ ДИРЕКТИВИ ЦК ВКП(б) ПРО ОРГАНІЗАЦІЙНО-ГОСПОДАРСЬКЕ ЗМІЦНЕННЯ КОЛГОСПІВ, ШВИДКЕ ЗДІЙСНЕННЯ ЦІЄЇ ПОСТАНОВИ—Є ОСНОВНА УМОВА УСПІШНОГО ПРОВЕДЕННЯ ВЕСНЯНОЇ СІВБИ, УСПІШНОЇ БОРОТЬБИ ЗА ВИСОКИЙ ВРОЖАЙ.

(З ПОСТАНОВИ ЦК КП(б)У ВІД 28 БЕРЕЗНЯ)

ПРО ЗЬЛОТ ПЕРЕДОВИХ РАЙОНІВ

(Продовження, див. «Червоне Село» № 5).

ДОСВІД ВЕДУЩИХ С.-Г. РАЙОНІВ—ВСЬОМУ СОЦІАЛІСТИЧНОМУ ЗЕМЛЕРОБСТВУ.

Виконуючи директиву ЦК ВКП(б) про утворення в колгоспах бригад з постійним складом з тим, щоб ці бригади провадили всі основні сільськогосподарські роботи на протязі всього року на певних участках та про свій досвід доповіли зльотові колгоспники колгоспу «Вільна Праця», Бузулукського району, Середньо-Волзького краю.

Ще в грудні місяці 1931 року тут організовано постійні бригади: вся робоча сила колгоспу розподілена за галузями господарства, рільництво одержало 230 чол., тваринництво—130, городництво—115, будівництво—45, для обслуговування господарства 40 чоловік.

Кожна галузь господарства в залежності від числа об'єктів (участки, т. інш.) розбивається на бригади. Бригада відповідає за доручену їй справу. Зокрема, бригада рільництва відповідає за весь свій участок від початку сівби до молотби і до здачі зерна включно. Окремі бригади спарені між собою для взаємодопомоги в найбільш напружені періоди робіт, напр., рільнича бригада завчасно спарена з огородною і т. інш.

Колгоспники одержують премію за зразкову роботу.

В кожній бригаді утворено трикутник в складі бригадира, парторганізатора і члена сільради. Трикутник не підмінює бригадира, а допомагає завчасно виконати покладені на бригаду завдання.

Постійна рільнича бригада одержує вже в цьому році завдання в центрах валової продукції на певний участок, спеціальна комісія определяє середні врожай, що має дати участок і розрахунок з бригадою остаточно робиться відповідно до того, як виконано завдання.

Таким чином вартість трудовня поставлена в залежність від продуктивності праці в бригаді, від якості праці, від того, як буде поставлена боротьба з втратами врожаю підчас уборки і молотби. Для кожної бригади введена колективна розрахункова книжка, щоб записувати загальне число трудовнів за роботу це дає можливість контролювати колгоспникам роботу своєї бригади.

Лише частково тут ми наводимо взірці того, великого досвіду, що його виявили та сконцентрували на зльоті. Виявлений досвід боротьби за соціалістичне хліборобство, поклали в основу договору соціалі-

стичного змагання провідних с.-г. районів СРСР, цей досвід уможливить здійснення вирішальних завдань 3-ої більшовицької весни та завдань цього року.

Виконати й надвиконати пляни третьої більшовицької весняної посівкампанії—найголовніше завдання, основний показник соціалістичного змагання провідних, а за ними і всіх с.-г. районів СРСР. Тому, зльот зобов'язав передові райони негайно перевести мобілізацію матеріально-технічної бази для сівби—насамперед насіння всіх культур в тому числі городніх і кормових трав. Мобілізувавши насіння для своїх потреб вони мають подати максимальну взаємодопомогу насінням районам, які потерпіли від нещодороду та допомогти своїми силами і досвідом районам, що відстають з мобілізацією насіння.

Добре відремонтувати трактори, машини і всі с.-г. знаряддя, вози та упряж, вийти на зустріч 3-ої більшовицької весни організовано і по-бойовому—таке завдання.

Оголошений зльотом Сталінський похід за врожай, за соціалістичний хліб має велике політично-господарське значення, бо кожен додатковий центнер зерна збільшує харчові ресурси країни, бо кожен додатковий центнер бавовни, льону поширює сировинну базу легкої промисловости і уможлиплює остаточне звільнення СРСР від закордонної сировинної залежности.

Зосередження боротьби за врожай у бригаді, доведення агроміроприємств до неї, запровадження правильних сівозмінів на соціалістичних ланах, організований похід на посуху—голодуху, нищівний удар соннякам та шкідникам, максимум добрива в землю, тільки прочищене і протравлене зерно прямолінейними рядками висівати в поле—такі головні риси пляну боротьби за врожай.

В боротьбі за успіхи третьої більшовицької весни, за організаційно-господарське зміцнення колгоспів, —виробнича бригада з постійним складом колгоспників, має виключне значення тому то, зльот закликав всі райони Радянського Союзу негайно, відповідно до постанови ЦК ВКП(б) і на досвіді ведущих районів організувати бригади з постійним складом колгоспників, засобів виробництва і тягла та перенести в них весь тягар підготовної роботи до весни. Правильно організувати бригади, в максимальній мірі навантажити їх роботою на весь час польових робіт, ліквідувати знеосібку у використанні землі, тяглової сили, машин та знаряддя, звільнити найбільшу кількість людської і тяглової сили для потреб соціалістичної промисловости і радгоспів—ось такі настанови Синельниківського зльоту в утворенні виробничих бригад з постійним складом.

Бригадирові забезпечити можливість проявляти у рамках даного йому завдання найширшу ініціативу в розстанові і використанні живої сили, знаряддя тягла та протягом 1932 року провідні райони зобов'язалися шляхом прикріплення бригадирів до фахівців і заочного навчання піднести їх с.-г. знання до рівня агрономів-практиків.

Підсумувавши досвід, що його накоплено в тисячі артілях, запроваджуючи відрядництво, зльот завдання від VI з'їзду Рад і ЦК ВКП(б) про заглиблення відрядництва, покращання обліку і про

...праці кожного колгоспника в трудоднях в залежності від кількості і якості праці—визнав основними завданнями і на далі. Зльот намітив низку практичних міроприємств щодо покращання обліку в колгоспах шляхом посиленої підготовки рахівників, організації учеництва, зміцнення рахівниками колгоспів за рахунок робітників райустанов, налагодження систематичної допомоги в постанові обліку від райустанов.

Зльот накреслив на цей рік програму дальшої боротьби за розвиток тваринництва. Провідні райони зобов'язалися боротися за сохрانیсть молодняка великої рогатої худоби до 1 року на 95 проц., виходу свиностада не менш 12,6 проц. від свиноматки за рік, за сохрانیсть молодняка овець на 98 проц., встановити облік удою з кожної корови, переводити як мінімум один раз в місяць зоотехнічно-ветеринарний огляд всієї худоби, утворити міцні кормові фонди на час весняної сіви та протятим цього року засилосувати не менш трьох тонн кормів на дорослу голову великої худоби і однієї тонни на свиноматку.

Великі завдання тепер постають перед радами провідних районів, а ще більші, перед радами тих районів, які використавши досвід передових, організуючи активність багатомільйонних робітничих і колгоспних мас, на засадах соцзмаганя і ударництва мають поповнювати число передовиків соціалістичного землеробства. **«Залучення до роботи рад й усіх масових організацій на селі нових мільйонів колгоспників й колгоспниць, робітників та робітниць радгоспів, МТС, бідняків, середняків-односібників—головна передумова успішного здійснення радами нових завдань».**

Тому зльот виходячи з цього, поставив перед районами, як найважливіше завдання: висунення і виховання колгоспного активу з ударників, налагодження регулярної роботи з ними, розгортання соцзмаганя та ударництва, щоб охопити кожну сільраду, колгосп, бригаду, радгосп і МТС, зміцнення пролетарського впливу на селі в спосіб шефства цехів, підприємств над колгоспами, секціями м/р над відповідними секціями с.-р. і т. інш.

Для успішного виконання завдань весні провідні райони зосереджують всю роботу районних і сільських партійних, радянських і громадських організацій для обслуговування колгоспних мас, безпосередньо в полі, в бригаді, організують депутат-

ські групи в кожному колгоспі, радгоспі, МТС, у великих колгоспах, у кожній виробничій бригаді.

За такою постановкою роботи Ради спирючись на активність колгоспних мас, розв'язуючи їх творчу ініціативу і самодіяльність в нещадній боротьбі з куркулем виконають великі завдання 3-ої більшовицької весни.

Синельниківський зльот поклав початок мобілізації досвіду з соціалістичної перебудови сільського господарства, він показав якими шляхами треба піти, щоб дійти загального піднесення. Зльот закликав всі райони радянського Союзу увімкнутись у настирливу боротьбу за **детермінове виконання до 7 листопаду 1932 року всіх господарсько-політичних завдань цього року і саме цим взнаменувати XV річницю жовтневої революції—рік завершення першої п'ятирічки—рік перевалу до другої п'ятирічки побудови соціалізму.**

Синельниківський зльот передовиків соціалістичної перебудови сільського господарства перед всім радянським союзом, робітничою класою і колгоспниками—дав урочисту обіцянку переможно боротися «за кращі й вищі показники сільського господарства, складені на основі чітких директив Центрального Комітету Партії й Центрального Виконавчого Комітету СРСР, оснований на досвіді колишньої боротьби й ставлення на ударника с.-г. виробництва шляхом настирливого й непохитного здійснення генеральної лінії партії в боротьбі з правим опортунізмом, як головної небезпеки на даному етапі, так із «лівим» примиренством до них в боротьбі з контрреволюційним троцькізмом та гнілим лібералізмом, розтрачуючи рештки куркульства та його вплив».

«Ми втягнемо до соцзмаганя сотні районів Союзу, забезпечимо надвиконання плану четвертого, вивершувального року п'ятирічки, проторим широкий шлях другій п'ятирічці більшовицьких темпів—п'ятирічці побудови соціалізму.

Цей заклик до справжньої більшовицької боротьби, мають підхопити всі райони великого радянського союзу і організуючи невичерпні сили, ентузіазм і волю трудящих мас більшовицькими темпами виконати пляни 3-ої більшовицької весни, виконати п'ятирічку за чотири роки, на базі цього взятися за здійснення другої більшовицької п'ятирічки.

С. Москаленко.

БОЙОВІ ЗАВДАННЯ РАД ЛІСОВИХ РАЙОНІВ

Рішення ЦК партії і президії ЦВК СРСР про виділення лісової промисловості з ВРНГ СРСР та утворення спеціального наркомата лісової промисловості свідчить про величезне господарсько-політичне значення, яке приділяє лісовій промисловості партія і уряд у нашому соціалістичному будівництві.

В економіці нашої країни ліс відограє виключну роль. По своїм масивам наша лісова промисловість та експорт ліса стоять на першому місці в світі. Немає ні одної ділянки на фронті соціалістичного наступу, який би не залежав від наслідків лісозаготівель, сплава і роботи лісопильної і деревообробної промисловості.

Ліс це валюта за купівлі устаткування велетням соціалістичної індустрії.

Ліс—це будівельні матеріали для капітального будівництва промисловості в тисячах зернових і тва-

ринницьких радгоспах в десятках тисяч колгоспів.

Ліс—це сировина для паперової промисловості—матеріальної бази культурної революції. Дровопостачання пролетарських центрів і робота найкрупніших підприємств союзу знаходиться в безпосередній залежності від наслідків лісозаготівель та лісовивозки.

Лісова промисловість успішно виконує свій плян, затверджений 5-м Всесоюзним З'їздом рад. Достатньо сказати, що народній прибуток лісової промисловості 1932 року збільшується (за попередніми даними) на 31 проц. проти минулого року, а в порівнянні з 1928 роком на 60 процентів.

Але потреби народнього господарства в лісових матеріалах випередили накреслений п'ятирічний плян лісової промисловості. Металургія, транспорт, вугілля, новоспройки, робітничо-тяглове будівницт-

во, будівництво нових міст та реконструкція старих, радгоспи і колгоспи вимагають лісових матеріалів.

Лісова промисловість відіграє величезну роль у справі звільнення країни від дефіциту металів, шляхом рішучого поширення практики застосування деревини в низці галузей, на яких, дякуючи нашій недавній технічній відсталості, витрачалось величезну кількість металу (труби, дахи, різні будівельні і транспортні конструкції та інші).

Лісова промисловість в 1932 році повинна дати народньому господарству СРСР 250.000 куб. мтр. піломатеріалів хвойних порід для сільсько-господарського машино-будівництва, 110.000 для вагоно-будівництва, 48.000 для автобудівництва, 21.000.000 шпал, 12.000 комплектів передових брусів,

Лісозаготівлі у В.-Писарівському районі.

3.000.000 шт. телеграфних столбів, 280.000 куб. мтр. стовбів для електроподачі, 2.300.000 куб. мтр. будівельного ліса для Наркомвода, 3.350.000 куб. мтр. балляжів для паперової промисловости, 82.850 вагонів рудстійки для Донбаса, 75.000 куб. мтр. лиственних кряжів, 15.000 куб. м дубових матеріалів для вагоно-будівництва, 90.000 куб. м твердо-лиственних порід для с.-г. машино-будівництва і обоа.

Лісова промисловість 1932 р. розстає: по піломатеріалах—на 26 процентів, по фанері—на 20 процентів і по спеціальних виробництвах—на 49 процентів, що ж торкається вартости валової продукції, то вона зростає в порівненні з 1931 р. на 31 проц., тоді як ріст валової продукції всієї державної промисловости СРСР визначений в 36 проц.

Новизна завдань лісової промисловости полягає в тому, що в 1932 році змінюється характер виробництва лісової промисловости, наслідком великого зросту спеціальних виробництв, які в програмі 1931 року посідали лише 5,44 проц., за програмою 1932 року їх питома вага зростає до 15,9 проц. Такий ріст спеціальних виробництв у виробничому програмі нашої промисловости вимагає відповідної йому технічної перебудови великої кількості фабрик і заводів лісової промисловости незалежно від пуску нових підприємств, що продукують спеціальні матеріали.

Завдання рад лісових районів—всесторонньо сприяти роботі ліспромгоспів так, аби цю перебудову лісова промисловість закінчила на протязі самото найкоротшого часу. Тільки в цьому разі ми зможемо виконати це надзвичайно важливе для всього народного господарства СРСР завдання.

Цю особливість виробничого програму 1932 року ради випускати з уваги ні в якому разі не повинні і не можуть, бо спеціальні виробництва—це та продукція, яка має задоволити виробничі потреби Сель-

машбудівництва—вагонобудівництва, Енергобудівництва і т. інші.

Проте лісова промисловість надто відставала у виконанні пляну 1931 року. Деякий перелом, що намітився спочатку 1 кварталу 1932 року недостатній і не забезпечує виконання пляна, так ліспромгоспи не виконали на 1-е березня свій Престу «Українліс» виконали на 67 проц., плян лісовивозки плян лісозаготівель на 53,3 проц., а Українліс на 1-е березня кварталне завдання заготівлі будматеріалів виконав на 63 проц., заготівлі палива—на 37,3 проц., а плян лісовивозки—на 41 проц., ще гірші показники виконання завдання по окремих ліспромгоспах, приміром, Білоцерківський Ліспромгосп на 25 лютого виконав кварталне завдання лісозаготівлі лише на 22,6 проц., Чернобильський—26,5 проц., Черкаський—29,7 проц., Остерський—33,9 проц., Слободчанський—36,4 проц., Сквирський—37,1 проц., лише чотирьох ліспромгоспи як Шепетівський, Ставутський, Старокостянтинівський та Житомирський виконали свої завдання на 102—127 проц.

Основні причини відставання лісозаготівель і особливо лісовивозки керівники деяких районів, як голова Овруцького РВК та голова Рай РСІ і секретар РПК вели спробу шукати у недостатках живої сили в районі, в несприятливих метеорологічних умовах та інших об'єктивних «причинах».

Чи варто говорити про те, що за цим випуканням об'єктивних «причин» криється бажання приховати свою опортуністичну практику та опортуністичні недооцінювання справи лісозаготівель не тільки керівниками сільрад, колгоспів, але і керівниками деяких районних організацій.

Організація праці явно незадовільна, на 1 січня лише 30 проц. лісорубів перейшло на бригадний метод роботи. До набору робочої та гужової сили сільради та ліспромгоспи поставилися по бюрократичному і замість розгортання масової роботи та вербування робтуж сили за договірною системою, стали на шлях адміністрування, доводячи тверді завдання адміністративним порядком до кожного двору без винятку. (Приклад, сільради Андрушівського району, Янушівського, Славуцького, Овруцького та інших районів).

Власно або ліспромгоспівська гужова сила використовується далеко не повнотою, плян лісовивозки власними обоаами Овруцького, Черкаського та інших ліспромгоспів виконано на 1 березня лише 37—40 проц. Деякі керівники районів пояснюють це зменшенням фуражної норми, проте, існуючі норми з'являються значним стимулом для вербування тужили особливо одноосібного сектору. Дійсні причини лісоневивозки полягають в незадовільній вербувальній роботі, бездіяльності господарських організацій і відсутности уваги з боку сільрад та громадських організацій.

Головна причина в відставанні лісозаготівель в неумінні перебудувати роботу по новому, в неумінні розгорнути масову партійну роботу на селі і в лісі, в неумінні роботу в лісі побудувати на основі пости взаївок тов. Сталіна. Недостатньо розгорнуто соціалістичні форми праці—ударництво та соціалістичні форми праці, недостатнє керівництво вербуванням та закріпленням робочої сили, недооцінка класового опіру кудаштва, ігнорування директив партії про утворення постійних кадрів, робітників лісової промисловости, в небажанні застосувати прогресивно преміяльну оплату, пасивність у здійсненні навіть

самой простішої механізації, відсутність уваги до мобілізації внутрішніх ресурсів та втілення справжньої мобілізації внутрішніх ресурсів та втілення справжньої лісових районів ще не перешли, те, що сільські роботи секцій, депутатських груп лицем до лісової промисловості.

Великі і відповідальні завдання по організації лісозаготівель покладається на сільські ради. Сільська рада в'являється тим бойовим органом, який повинен забезпечити організований набір робочої та тягової сили для лісової промисловості. Успіх лісозаготівель у великій мірі залежить від того, наскільки організовано радянський апарат.

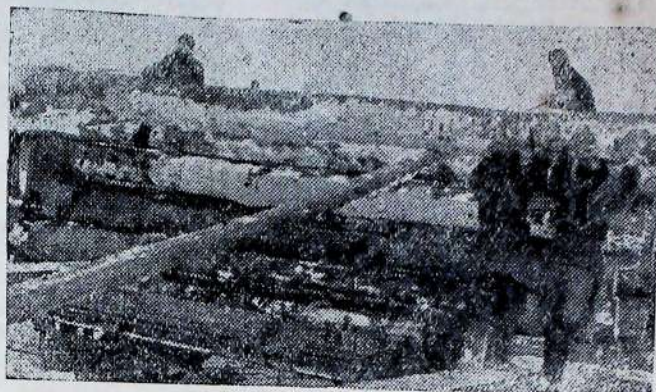
Досвід лісозаготівель минулого року показує, що відставання у справі виконання плянів це передусім квалітет апарату ліспромгоспів, недостатня участь сільських рад, їх секцій та депутатських груп, відсутність організації масової роботи серед колгоспників і одноосібних бідняцько-середняцьких господарств.

Ми маємо цілу низку даних про те, що сільські ради в цілій низці районів не взяли рішучої лінії по відношенню до кулацькозаспоможених господарств. В деяких районах зовсім «загубили» кулаків і на цій підставі тверді завдання лісозаготівлі та лісовивозки не було доведено жодному господарству. Рішучий м'який вплив на кулаків, що чинять опір у виконанні плянів лісозаготівлі та лісовивозки, сільські ради Овруцького району ще й досі не вживають. Зато вважають за нормальне явище, коли протягом двох останніх кварталів 1931 року було притягнуто по 18 сільрадах до адмінпоштрахування за невиконання доведених завдань лісозаготівлі і вивозки 613 бідняцько-середняцьких господарств, в тій кількості 29 господарств віддано до туду (за офіційними даними Овруцької дільничої прокуратури та адмін. міліційного відділу РВК).

Отже, всі ці хиби, що мали місце в цілій низці сільських рад, необхідно врахувати та негайно виправити в проведенні подальшої роботи лісозаготівель.

Широка і успішна участь низового радянського апарату у виконанні плянів лісозаготівель може бу-

ти забезпечена лише при умові втягування всієї радянської громадськості села в лісозаготівельну кампанію. Сільська рада повинна поставити в цея-

Відвантаження лісу.

трі своєї уваги виконання договорів колгоспами та одноосібниками, що вони склали в ліспромгоспах, не припускаючи зриву цих договорів та невчасне їх виконання.

Соціалістичне змагання поміж колгоспами і бідняцько-середняцькими господарствами одноосібників на виконання повнототою і в термін прийнятих ними зобов'язань, що складених умовах на лісозаготівлі та лісовивозки. Масова організація червоних об'єднань—завдаючи руйнацьких ударів куркульській агітації, реалізація шости вказівок т. Сталіна на всіх ділянках—тільки на цих основах можливо забезпечення виконання промфінпляну лісової промисловості і саме це перше бойове завдання рад, лісових районів, ліспромгоспів.

Під керівництвом партійних організацій, через секції та депгрупи, мобілізуючи маси на основі соціалістичного змагання та ударництва, розстроичивши намагання класового ворога—куркуля зірвати лісозаготівлі—стаючи на чолі більшовицької боротьби за втілення госпрозрахунку, режиму заощадження, зменшення собівартості ради допомагають партії та урядові привести лісову промисловість до нових перемог.

М. Літвінець

ПРО ЛЕГКУ ІНДУСТРІЮ

НА БАЗІ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ — ВАЖКОЇ ПРОМИСЛОВИСТИ—РОЗГОРТАЙМО ЛЕГКУ ІНДУСТРІЮ

В народньому господарстві Радянського Союзу важка промисловість, яка продукує переважно знаряддя та засоби виробництва, справить за головну підйому індустріалізації країни. Під ленінським проводом комуністичної партії ми маємо величезні досягнення в галузі соціалістичної реконструкції важкої індустрії. Нечуваними темпами зростає важка індустрія, металургія, машинобудівництво, металопродукція металургії, виробництва будівельних лібообробчої промисловості, вугільного вугілля, нафти матеріалів, віддодобутку кам'яного вугілля, нафти тощо, поруч з побудовою нових велетенських державних електростанцій і металургійних велетнів, в Радянському Союзі утворюються такі нові виробничі підприємства, яких зовсім не знала дореволюційна Росія, як-от будівництво тракторів, автомашин, устаткування для важкої промисловості (блужинги) тощо.

Величезний розвиток важкої промисловості утворює потрібну базу для розгортання легкої індустрії.

Тов. Сталін в політичному звіті XVI-му з'їздові ВКП(б) відзначив, що «досі ми заощаджували на всьому, а також і на легкій індустрії. Але важку індустрію ми вже відбудували, її треба тільки розгорнути далі. Тепер ми можемо повернутися до легкої індустрії і підсиленням темпом посунути її вперед. Нове в розвитку нашої промисловості є між іншим те, що ми маємо тепер змогу розвивати прискореними темпами і важку і легку індустрію».

ВЕЛИЧЕЗНЕ ЗБІЛЬШЕННЯ ВИРОБНИЦТВА РЕЧЕЙ ШИРОКОГО ВЖИВАННЯ.

Легка індустрія продукує речі широкого вживання, тому її розвиток щільно пов'язаний з поліпшенням добробуту робітничих й колгоспних мас. Вже 1931 року ми маємо великі зрушення в цій галузі.

Порівняно з попереднім (1930) роком виробництво вовняної тканини збільшилось на 3 проц., шовкової тканини—на 4,4 проц., продукція пльавця-

кої промисловості—на 53 проц., трикотажної—на 29,5 проц., виробництво галюш—на 27 проц. і господарського мила—на 13 проц.

	1913 р.	1931 р.
Бавовняно - паперове прядиво	270 тис. тонн	306 тис. тонн
Взуття шкіряне	8400 тис. пар	76800 тис. пар
Галюші	27 млн. пар	53,9 тис. пар
Мило господарське	94 тис. тонн	182 тис. тонн

Загальна продукція харчосмакової промисловості, що її регулює НКПостачання, зросла 1931 р. проти 1930 р. на 25 проц. Крім цукрової та махорової промисловості, всі галузі харчосмакової промисловості набагато збільшили свою продукцію: кондитерська промисловість дала 185 проц. продукції 1930 року, макаронна—150 проц., маргарінова—266 проц., консервна—135 проц., виробництво тваринного масла—230 проц., птахова промисловість—208 проц.

ЛЕГКА ПРОМИСЛОВІСТЬ В ОСТАННЬОМУ РОЦІ ПЕРШОЇ П'ЯТИРІЧКИ.

Величезний зріст матеріального добробуту пролетаріату, колгоспного бідняцько-середняцького селянства, і збільшення їх потреб в зв'язку з піднесенням культурного рівня вимагають ще більшого розгортання виробництва легкої індустрії. Отже XVII партійна конференція ВКП(б) ухвалила «що легкої і харчової промисловості—всіляко розгорнути виробництво найважливіших галузей, на підставі утворення великої машинової індустрії і значного поширення сільсько-господарської сировинної бази і забезпечити впровадження норм душевого споживання, виходячи при цьому з потреби посилити розвиток легкої і харчової промисловості в нових районах, а саме в районах виробництва сільськогосподарської сировини». Водночас і «що дрібній кустарній промисловості — промкооперації набагато посилити виробництво речей широкого вживання і розгортання промислів і виробництв, що обслуговують соціалістичну промисловість і сільське господарство на основі повного кооперативного охоплення дрібної кустарної промисловості».

Народно-господарський план 1932 року передбачає величезний розвиток виробництва і капітального будівництва в галузі легкої індустрії. Загальна продукція легкої промисловості становить понад 10 млрд. крб. і зростає на 25,5 проц. проти 1931 року, зокрема продукція бавовняної промисловості зростає—на 23,8 проц., швацької промисловості—на 28 проц., загальна продукція харчо-смакової промисловості—на 36 проц., зокрема консервної—на 69 проц., цукрової—на 58 проц. і рибної—на 53 проц. На базі такого розгортання легкої промисловості збільшується на 30 проц. фонд кращу широкого вжитку, що його друга Сесія ЦВК СРСР встановила на 1932 рік розміром на 35.500 млн. крб. проти 27.200 млн. крб. 1931 року

Сесія ухвалила також «широко розгорнути 1932 року капітальне будівництво легкої промисловості та харчової індустрії, а саме побудувати новий великий текстильний комбінат у Середній Азії (на базі середньо-азійської бавовни), форсу-

вати будівництво 4 великих м'ясних комбінатів (у Москві, Ленінграді, Семипалатинському та Орську) і почати середніх м'ясокомбінатів, розпочавши будівництво нових 5 середніх і 11 дрібних, добувати 5 цукроварень і 7 консервних заводів, почати будувати 13 нових цукроварень, 6 консервних заводів і 2 шкло-тарних.

На початку 1932 року відбулась за постановами партії та уряду велика зміна щодо управління і регулювання легкої промисловості: із складу ВРНГ СРСР виділено легку індустрію і утворено самостійний наркомат легкої промисловості, що охоплює текстильну промисловість, шенько-джутову, трикотажну, швацьку, шкіряно-взуттеву, жири-парфумерну, миловаренну, кісткообробчу, поліграфічну, сирникову і фото-кінопромисловість. Щодо харчосмакової промисловості,—її ще раніш передано до Народнього комісаріату постачання. Ця організаційна зміна свідчить про велику увагу, що її партія та уряд приділяють розвитку легкої індустрії, і відкриває великі можливості для цього розвитку.

Попередні підсумки виконання плану в основних галузях легкої промисловості за перші два місяці 1932 року свідчать про досить гарні наслідки роботи: вовняна промисловість виконала січневий план на 95,6 проц. а льотневий—на 98,5 проц., зокрема виробництво тонких сукоп становить 108 проц. плану, миловаренна промисловість за січень і лютий виконала 110,2 проц. двохмісячного плану, олійницька, цукрово-рафінадна, маргарінова промисловість й інші галузі теж переважно виконали свої плани. Менш задовільно робили бавовняна і взуттева промисловості.

ЛЕГКА ПРОМИСЛОВІСТЬ УКРАЇНИ.

На Україні останніми роками, поруч з величезним розгортанням кам'яновугільної промисловості Донбасу, металургії, машинобудівництва та інших галузей важкої промисловості, ми маємо великий розвиток легкої індустрії. Крім промислової кооперації, яка також продукує речі широкого вживання, сама легка промисловість ВРНГ УСРР дала таку продукцію:

Галузі легкої промисловості:	1930 р. млн. крб.	1931 р.		1932 рік (за планом)	
		Млн. крб.	% до 1930 р.	Млн. крб.	% до 1931 р.
Текстильно-трикотажна	52	90	150,0	128	142,3
Кравецька	205	262	127,5	325	154,0
Шкіряна і взуттева	222	250	110,0	255	102,0
Жирова-парфумерна	28	28	175,0	62	223,0

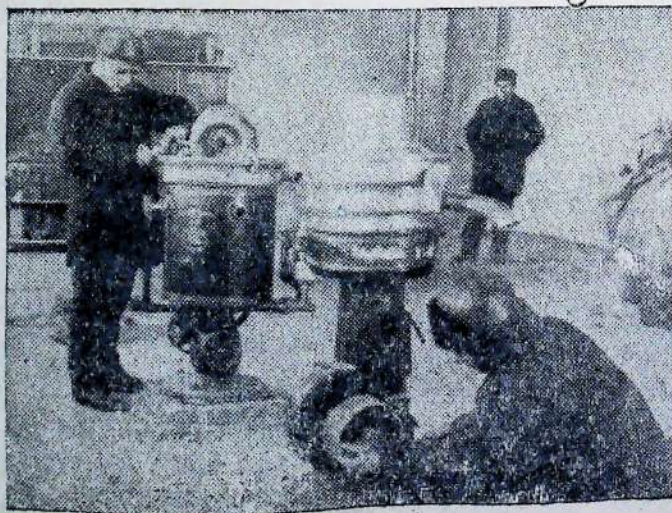
Ще 9 липня 1931 року ЦК КП(б)У в своїй постанові відзначив, що «послідовне здійснення генеральної лінії партії на індустриалізацію країни і сооперебудову сільського господарства забезпечило розгортання швидкими темпами легкої індустрії, як важливішого рушія для піднесення матеріального добробуту широких трудящих мас і зростання реального рівня зарплатні робітників».

За пляном 1932 року на Україні передбачається велике зростання продукції легкої індустрії. Гуртова продукція всієї плянованої промисловості за групою «Б», цебто вся продукція легкої індустрії, що 1930 року становила 2136,5 млн. карб., а 1931 року—2.700,6 млн. карб., зростає на 34 проц. Отже, на Україні маємо більше зростання продукції легкої індустрії, ніж середньо по цілому Союзу. В галузі промисловості, що її регулює НКПостачання, треба особливо відзначити велике збільшення виробництва мила—на 142,8 проц., соєшнікової олії—на 80,4 проц., плодоовочних виробів—на 187,2 проц., макарон—на 64,4 проц., консервів—на 79 проц., сиру—на 108,3 проц., цукру піску—на 74,2 проц та інш.

ОСНОВНІ ПИТАННЯ РОЗВИТКУ ЛЕГКОЇ ІНДУСТРІЇ І ЗАВДАННЯ РАД.

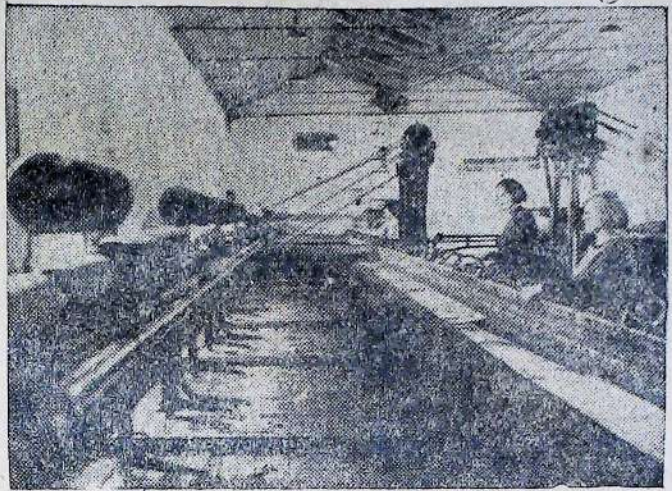
Минулий 1931 рік дав великі наслідки щодо розвитку і зміцнення легкої індустрії Радянського Союзу: тільки в промисловості ВРНГ продукція збільшилась проти 1930 року на 863 млн. карб., цебто на 12,2 проц., більшість її галузей звільнено від економічної залежності від капіталістичних країн, озброївши підприємства устаткуванням радянського виробництва, через постачання їх радянською сировиною, замість імпоротної. Набагато покращали умови праці робітників легкої промисловості, запровадженням семигодинного робітного дня, на який переведено 93 проц. всіх підприємств та підвищенням зарплатні на 23,3 проц. Проте, виконавши виробничий плян лише на 93,2 проц., легка індустрія недодала країні за 1931 рік продукції на 581,5 млн. карб., а також не спромоглася знизити собівартість продукції і забезпечити належну її якість.

Ці недоліки спричинились переважно через незадовільну організацію праці, невміння працювати «по-новому», відповідно до пости вказівок тов. Сталіна. Отже, щоб забезпечити виконання накресленої програми роботи легкої індустрії, яка має велике значіння для поліпшення добробуту трудящих мас, вся радянська суспільність і, особливо, органи радянської влади на місцях, повинні допомогти легкій промисловості подолати ті труднощі, що виникають на шляху її розвитку.

Перший на Україні маргариновий завод біля Харкова.

Основні організаційно-господарські завдання, що стоять перед легкою індустрією, полягають ось в чому. Перш за все треба перебудувати організацію управління і праці на підприємствах на засадах пости вказівок тов. Сталіна, втілити госпрозрахунок і єдиноначальництво, встановити сувору відповідальність за виконання якісних показників, переглянути систему зарплатні робітників, через рішуче запровадження відрядності та ліквідації зрівнялівки.

Текстильна фабрика «Червона Нитка» в Харкові

Рішуче значення для розвитку легкої індустрії мають питання сировини. Величезне зростання соціалістичного сектору в сільському господарстві утворює цілком сприятливі умови для заготівлі та збільшення врожаю бавовни, льону, вовни, шкір та інших с.-г. продуктів, що правлять за основну сировинну базу для легкої індустрії. Поруч з тим, треба подбати за утворення широкої підсобної бази для сировини, цебто сурогатів, як-от целюлозна або гумова підопшва, катонін, що замінює вовну, штучний шовк, сурогати для жирної та шкло-фарфорової промисловості тощо.

Поруч з побудовою нових великих індустріальних закладів легкої промисловості, треба зміцнити наявну її технічну базу і збільшити її пропускну спроможність через запровадження в життя реконструктивних і раціоналізаторських заходів.

Досить гостро стоїть в легкій промисловості проблема кадрів. Пливість робітної сили на текстильних і шкіряних підприємствах становила 1931 року від 57 до 100 проц. Легка індустрія ще не забезпечена, як слід, технічними кадрами. Це викликає потребу, подбати також про плянову підготовку кадрів кваліфікованої робітної сили, про дальше поліпшення матеріально-побутових, житлових та інших умов праці робітників легкої промисловості і про поширення мережі ВТИШ'ів, для підготовки для неї фахівців.

Легка промисловість повинна бути пов'язана зі споживачем через мережу гуртової торгівлі, що вона сама мусить організувати, і через роздрібну мережу, яку утворюють споживча кооперація та державні торговельні установи.

Всі ці вузлові проблеми легкої промисловості повинні бути в центрі уваги місцевих органів влади. Ради і виконкоми повинні уважно ставитись до потреб легкої індустрії, форсувати засоби та за-

готівлі технічних культур і заготівлі продуктів тваринництва, щоб зміцнити її сировинну базу, повинні приділяти велику увагу виконанню виробничих програм і якісних завдань на тих підприємствах легкої промисловости, що розташовані в межах їх території. Депутатські групи, комісії сільрад, громадські місцеві організації повинні здійснювати перевірку виконання завдань партії та Уряду щодо розвитку легкої індустрії, так на самих підприємствах, як і в тих установах, що мусять сприяти і допомагати їх роботі. Місцеві органи

влади повинні заходитися навколо організації належної торговельної мережи, щоб просунути до споживача продукцію легкої промисловости.

Ради й виконкоми повинні забезпечити темпи розвитку легкої індустрії, приділяючи виключну увагу утворенню міцної сировинної бази легкої індустрії, тим самим дати змогу їй забезпечити постачання трудящим речей широкого вживання і підняти рівень їх добробуту відповідно до завдань четвертого вивершувального року першої більшовицької п'ятирічки.

В. Шпанбок.

РАДБУДІВНИЦТВО

ЗАБЕЗПЕЧИТИ НАВЧАННЯ 50.000 ЗАОЧНИКІВ

Третій вирішальний рік п'ятирічки, під випробуванням керуванням нашої партії, закінчився успішним виконанням пляну побудови фундаменту соціалізму в Радянському Союзі.

Одне з перших місць у виконанні соціалістичного будівництва в претьому вирішальному році п'ятирічки, мали органи пролетарської диктатури—ради. Грандіозні пляни, висунені від XVII партконференції в 4-му вивершальному році п'ятирічки, ставлять перед сільрадами відповідальну задачу—ще далі збільшуючи свою роль, як провідників генеральної лінії партії, як організаторів праці мас, притягти найширші маси до активної участі в соціалістичному будівництві. Все це зобов'язує сільради побудувати свою роботу відповідно до потреб поточного соціалістичного будівництва, побудувати її лицем до виробництва, до колгоспів, розгортаючи серед широких мас колгоспників ударництво і соцзмагання.

Успішність виконання радами господарчо-політичних задач, що стоять перед ними в четвертому вивершувальному році п'ятирічки і в другій п'ятирічці, передовсім залежить від того, як низові органи будуть забезпечені клясово витривалими, теоретично і політично підготованими робітниками.

Одним із заходів, що їх накреслив ВУЦВК до підготовки і перепідготовки низових робітників села, це організація 6-місячних заочних курсів для голів, секретарів сільрад, голів секцій сільрад й голів колгоспів. На цих курсах мають учитися 50 тис. слухачів. Організація курсів зв'язана з потребою охопити навчанням основну масу низового керівного сільського активу, чого системно звичайного шкільного навчання зробити важко.

Задача цих курсів у тому, щоб, не відриваючи сільського робітника від повсякденної практичної роботи, дати керівному робітникові сільради й активістові теоретичну підготовку, піднести їхній політичний рівень, практично допомогти їм в основних питаннях роботи сільради в умовах четвертого завершувального року п'ятирічки.

Курси мали почати працю першими числами січня. Але хоч з цього моменту вже минуло понад 2 місяці, тим часом ще нема змоги надіслати лекцій, бо на місцях несерйозно поставилися до добору і виділення курсантів.

Майже половина районів і досі не надіслала списків на курсантів і анкет до них, а частина районів надіслала неповні матеріали (в них неповно охоплено категорії робітників, що мають учитися на курсах). І, нарешті, одна з присутніх хиб щодо комплектування курсів—це дуже невеликий відсоток жінок (тільки близько 10%), хоч дано директиву виділити на курси не менше як 25% жінок—заочниць. Потім того, понад половина районів досі не виділила груповодів з учителів, тим часом виділення в кожному селі керівника групи має велику вагу, бо, взагалі, досвід підготовки на заочних курсах доводить, що ця підготовка так низька, що без належного низового керівництва і інструктажу заочники не зможуть сами охопити той чи той дисципліни. Отже, задача керівника групи це організаційно оформити турок і допомогти курсантові в навчанні (сумісна праця з курсантами над лекціями, консультація) і, нарешті, навіязати зв'язок з керівництвом курсів. Всі ці неполадки і спричинилися до того, що курси розпочалися невчасно.

Тепер, вважаючи, що на літні місяці припадає найбільше польових робіт, порядок надсилки лекцій накреслено так, щоб переважно навантажити другу половину вересня, жовтень і листопад. З першої половини квітня в думку розпочати надсилку лекцій. До кожної лекції додаватимуть популярні бібліотечки, що висвітлюватимуть окремі питання.

Зараз же, одержавши лекцію, треба зорганізувати групи з виділених курсантів, обрати старосту, призначити приміщення на працю (в сільбудинку або хаті-читальні). Маючи на увазі, що квітень і травень будуть завантажені протягом всього часу, навантаження курсів цих місяців має бути максимальна 4—5 годин на п'ятиденку. Інших місяців навантаження треба збільшити і, нарешті, в жовтні—листопаді належить працювати по 2½ години на день.

Щоб курси розпочали нормально свою роботу, райвиконкоми, що досі не виділили курсантів і груповодів, мають негайно надіслати списки на тих і тих, згідно з даною формою. Райвиконкоми й міськради повинні дати директиви на села і вислухати на президії сільради доповідь культурно-соціальної секції про заходи до підготовки до культурної роботи курсів.

Треба провести районів злетів учителів, групо-водів (в тих районах, де цього не зроблено), згідно з даною на це інструкцією. І, нарешті, робота цих курсів має відбуватися під керівництвом оргвідділів обласних виконавчих комітетів.

Оргвідділ ВУЦВК'у передбачає залишити за собою тільки організаційно-методологічну частину (друкування і надсилку лекцій, методичні вказівки, надсилку курсового бюлетеня).

Вельми бажано і конче потрібно, щоб оргвідділи обласних виконкомів обслідували 1—2 райони—які ці райони підготувалися до того, щоб курси роз-

почали роботу і на підставі цього обсліду дали відповідні директивні вказівки на місяць.

Заочні курси сільського активу це перша спроба масового заочного навчання сільського активу. Організація цих курсів зв'язана з великими труднощами і чималими асигнуваннями. Але тепер організаційний період вже спливає і ми взяли вже практично до навчання. Успішні результати цих курсів залежать від того, чи обласні виконкоми, міськради й сільради, а надто самі курсанти з потрібною увагою поставляться до масової підготовки сільського активу.

Аутман.

БІЛЬШЕ УВАГИ СОЦСУМІСНИЦТВУ

Робітниче шефство підприємств над радустановами і соцсумісництво, що повстало і найбільш успішно розгортається на базі шефської роботи, це живі форми, що забезпечують пролетарський контроль знизу над роботою радянського апарату, це наочний доказ того, що поставлене Леніним завдання «систематичного втягнення чимраз більшого числа громадян, а потім поголовно всіх громадян до безпосереднього щоденного виконання своєї частки обов'язків в управлінні державою»—в країні рад здійснюється успішно.

За останній час по УСРР, як і по цілому Радянському Союзу, досягнуто чималих успіхів в розгортанні соцсумісництва. Міста Харків, Київ, Одеса, Дніпропетровське тощо, налічують у себе сотні підприємств, тисячі шефактиву, з якого викристалізовуються сотні соцсумісників, що відбувши свою виробничу роботу, безкоштовно виконують державні обов'язки заступників відділів, інспекторів, інструкторів, членів нарсудів, помпрокурорів тощо.

Тепер шефство підприємств над радустановами і соцсумісництво набирає широкого розмаху, зашривається в міських радах та райвиконкомках, і вкорінення цих форм безпосередньої участі робітників в управлінні державою, має стати за могутній засіб дальшого поліпшення зв'язку з робітничими і колгоспними масами, зміцнення контролю знизу над роботою радянського апарату, рішучого очищення радапарату від чужих, ворожих і непрацездатних елементів, виведення на керівну й оперативну роботу нових людей з робітничої класи і колгоспників, а все це разом, піднесе роботу рад і виконкомів на височині завдань соціалістичного будівництва.

Немає далі потреби доводити про необхідність найширшого розвитку соціалістичного сумісництва. Треба лише попередити РВК та міські ради від можливих проявів компанійського і формального підходу до цієї надто важливої справи, проти непередуманого і непередбаченого визначення посад і обов'язків, що покладається на соцсумісників.

Висовуючи на провідну роботу по соцсумісництву робітників треба, щоб: «заводские организации при широком участии рабочих совместно с руководителями учреждений самым тщательным образом полагали к намерению соцсовместителей, выделяя лучших рабочих и работников, обеспечивая добровольность в этой работе». (З постанови президії ЦКК ВКП(б) і НК РСІ Союзу РСР).

Підходячи так до підбору робітників соцсумісників треба в першу чергу висовувати їх, як це визначено директивою Секретаріату ВУЦВК, на керівну

і оперативну роботу: на посади секретарів, зав. оргвідділів, інструкторів та інспекторів міських рад та райвиконкомів.

Але цим робота з соцсумісниками не вичерпується. Головним завданням є допомогти соцсумісникам опанувати роботу, на яку його висунуто, цілком підготувати його не відриваючи від виробництва.

Отже, насамперед треба утворити такі умовини, що в них би кожний співробітник апарату міськради, РВК усвідомив значення соцсумісництва в державному апараті, усвідомив би відповідальність за справу соцсумісництва, допомагав би в роботі, передавав би свій досвід і знання соцсумісникам та рішуче боровся б проти всіх і всіляких проявів опортуністичної недооцінки цієї справи.

Міські ради, РВК всемірно розгортаючи соцсумісництво одночасно мають встановити шильний і повсякденний догляд за правильним використанням соцсумісників на роботі, періодично заслуховувати звіти керівників відділів про роботу соцсумісників, виявляти, підсумовувати та поширювати кращі зразки роботи та усувати всі недоліки і перешкоди.

Далі треба докласти всіх зусиль, щоб соцсумісників озброїти відповідними знаннями з радбудівництва, що давали їм змогу опанувати техніку роботи в наших установах.

Партійні й профспілкові організації підприємств, від яких виділено робітників соцсумісників, мають звільнити їх від громадських навантажень, вважаючи роботу в радустановах як основне громадське навантаження, налагодити періодичну перевірку роботи соцсумісників через спеціально утворені бригади, заслуховувати звіти соцсумісників про роботу в радустановах, виявляти досвід, недоліки, сигналізувати про всі перешкоди РВК і М-Р та разом з ними рішуче усувати їх.

Нарешті, завдання підприємств—шефів і керівників радянських установ полягає в тому, щоб створити такі умовини, що сприяли б найбільшою мірою перейняти досвід і методи роботи робітників на заводі.

Вкорінюючи шефство підприємств над роботою радапарату і рішуче поширюючи соцсумісництво, ми маємо можливість спочатку не багато, а далі все більшу й більшу частину роботи радянського апарату виконувати безпосередньо робітниками, що працюють на виробництві, і таким поступовим переходом здійснимо завдання поголовного втягнення трудящих СРСР до участі в управлінні радянською державою.

С. М.

НА МІСЦЯХ

КОЛГОСП, ЩО МОЖЕ СТАТИ ЗРАЗКОВИМ

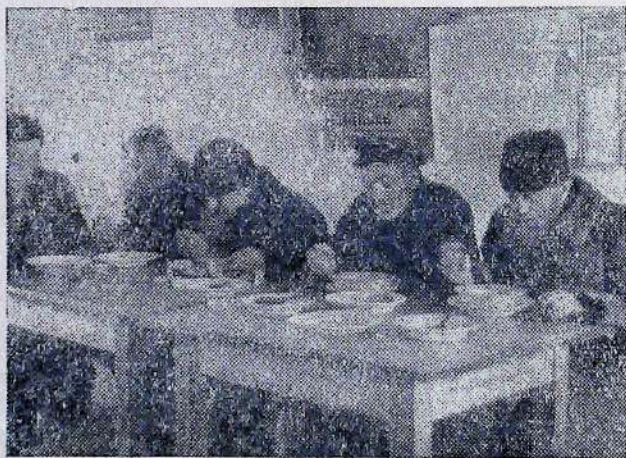
Колгосп «Жовтнева справа», Федорівської сільради—міцний господарський колгосп. До весняної засівної почав готуватися, як і належить, заздалегідь.

В основу цього готування поклав організацію виробничих бригад. Правда, постанова ЦК ВКП(б) від 4 лютого не була пророблена серед широких колгоспних мас. Організували бригади тільки за вказівками інструктора Райколгоспспілки. І це, безумовно, відбилося на організації праці. Але про це нижче.

Зараз же розповімо про те, як ці бригади організовані, бо в Ново-Водолазькому районі колгосп «Жовтнева справа»—найкращий. В інших майже нічого не зроблено для організації бригад.

Колгосп «Жовтнева справа»—тваринницького напрямку. Правда, з ще нерозвиненим тваринницьким господарством. Рільництво поки що переважає. Тому бригади організовані у такий спосіб: 9 польових, 1 скотарська, 1 городня, 1 будівельна. Польові бригади утворені тільки для переведення весняної сівби.

Склад бригадирів підбрано з найкращих колгоспників. Багато з них торік було премійовано, і май-

Колгоспники у своїй їдальні.

же всі вони беруть участь в громадському житті села і колгоспу.

Ось вони майстри колгоспної праці:

Коваль Я. Б.—в колгоспі з 1930 р., член сільради, сільський активіст. Минулого року разом з родиною мав 500 трудоднів, з них сам 250. Працює зразково. **Шпак А.**—в колгоспі з 1930 р., бригадир передовик, в усякій роботі захоплює цим останніх колгоспників. **Луговий І. М.**—член колгоспу в 1929 року, минулого року був бригадиром. За гарну працю премійовано. Учасник буксирних бригад. Мав разом із родиною 600 трудоднів. Закінчив курси готування колгоспних кадрів. Він же машиніст і сільсовник. **Мудрий М. С.**—член колгоспу з 1930 р., зразковий колгоспник, брав участь у хлібозаготівлях. **Олійник Я. Ф.**—сільський активіст. Член ревізійної комісії сільради. Минулого року мав

більше 200 трудоднів. Був бригадиром. **Скляр М.**—мав минулого року 300 трудоднів, відзначається тим, що провадив велику будівню роботу в колгоспі. За його проводом були побудовані: коровник, їдальня, тощо. Побудував машину для обмолоту сояшника. Його премійовано на районній виставці. **Столяренко**—зразковий колгоспник, був бригадиром. Всі бригадири вчаться на курсах по підвищенню кваліфікації.

Реманент—у колгоспі цілком відремонтовано. Потрібна тяглова сила в гарному стані. Насінням колгосп забезпечено повнотою. Колгосп має певний виробничий план на весь рік, який доведено до бригад. Кожна бригада знає, що вона буде робити навесні. Розподілена робота і поміж колгоспниками. Кожний колгоспник також знає, що він буде робити й до цього готується. Реманент і коні прикріплені до бригад і бригадири доглядають за ними. Кожна бригада також знає, на якій ділянці і що вона буде сіяти. Добирали склад сільрад, враховуючи в першу чергу здібність того чи того колгоспника до певної роботи, ставлення його до роботи, а також те, де він мешкає.

Як організована бригада кращого бригадира **Коваль Я. Б.**?

До сівалки прикріплені 2 чоловіки: Столяренко Іван (сівальщик) та Тещенко Петро (погонник). За ролами ходитимуть 3 чоловіки: Гузенко Я., Коваль Я. та Столяренко Фекла. Боронитимуть теж 3: Лугова Тетяна, Столяренко Ганна та Краля Галля. Зерновозом буде Недорубка Гнат.

До кожної виробничої бригади прикріплено резерв із 20 жінок, це тому, що бригади організовані поки що тільки на весняну сівбу, де для жінок не було багато роботи, який буде використовуватися залежно від потреби.

Такий чіткий розподіл обов'язків ліквідує знеособку і примушує кожного колгоспника заздалегідь слідкувати за станом тієї машини та коня, якими йому доведеться навесні працювати, створює умови для знищення зрівнялівки, бо за такої організації праці можна встановити певні розцінки, певним особам, на певній роботі та перевіряти кількість і якість її.

Самий виробничий процес сівби організовано так, щоб врожай одержати найбільший. Там, де в зяблева оранка і де борона, за нею три рала, потім знову борона, сівалка і, нарешті, борона. По весняній оранці: борона, сівалка, борона та каткування (залежно від потреби). В «Жовтневій справі» це зветься «конвеєром весняної сівби».

Така організація самого процесу виробництва дає змогу відповідно підібрати до кожного з нього людей та кваліфікувати їх.

Оскільки колгосп має тваринницький напрямок треба показати і скотарську бригаду, хоч вона поки що тільки одна в колгоспі. Колгосп має 100 голів рогатої худоби. Стоять вони в зразковій скотарні. Корма підвозять вагонетками на рейках, на яких також вивозять гній.

Обслуговують корів 8 доярок, 8 доглядачів і 2 кормовози. На одну доярку припадає 16 корів. На одного доглядача 25. Бригадир доглядає 5 бугаїв і 9 корів.

Доярки і доглядачі прикріплені до певних корів і відповідають за їх стан. Трудодні доярки одержують за кількістю видоєного молока. На жаль, якість роботи ще не враховується при визначенні трудоднів доглядачам. Цю хибу треба якнайскорше усунути.

Але треба відзначити, що у всій кампанії готування до весняної сівби є велика хиба. Вона полягає в тому, що в цьому господарстві—місному колгоспі не досить поставлена масово-політична робота серед колгоспників. Ми вже зазначали, що постанова ЦК ВКП(б) від 4 лютого не була серед них пророблена.

Завдяки цьому бригади організували тільки на весняну сівбу, в той час, як їх можна і треба було організувати саме в цьому колгоспі аж до закінчення всіх польових робіт. Про це згадали вже пізніше і зараз хочуть на-ходу перебудуватися. Це, звісно, може відбитися на проведенні сівби, коли не провести реорганізацію бригад з найбільшою увагою, швидкими темпами і за участю всієї колгоспної маси.

Недостатність масово-політичної роботи призводить до залишення рештків зрівнялівки серед бригадирів. За бригадирство вони одержують 25% вироблених трудоднів, незалежно від якості і кількості роботи.

А ось ще гірший наслідок того, що в колгоспі комуністичне керівництво його та партосередок села недооцінюють.

В своїй постанові ЦК зазначив, що підвищення технічної та політичної кваліфікації бригадирів—найважливіша справа. А в Федерівці бригадирів вчать елементарної агротехнічної грамоти (це дуже добре, по інших селах району цього ще немає), але

на цих курсах підвищення кваліфікації бригадирам не викладають політичної грамоти, не підносять їхнього політичного рівня, не роблять бригадирів за політичного вихователя колгоспників своєї бригади.

Навіть більше того, з ним там і газет не читають.

Керівники колгоспу — комуністи пояснюють це відсутністю політично-письменних людей. Але — це невірно, бо в осередкові села є 6 членів партії і 12 кандидатів, які, безумовно, зобов'язані сами вчитися, читати газети і з них можна вибрати одного товарища, який би працював серед бригадирів, цих низових організаторів соціалістичної праці на селі.

Недостатня масово-політична робота в колгоспі загрожувє великою небезпекою, яка вже дала себе знати в «Жовтневій справі». За час хлібозаготівель завдяки тому, що й комуністи-колгоспники і колгоспна маса не були пильні, не були досить мобілізовані на боротьбу проти куркульських намагань розкласти колгоспи всередині, в колгоспі було заховано від держави багато хліба і про це всі мовчали, аж поки робітники району не викрили цього куркульського маневра і не притягли винних до відповідальності.

Колгосп «Жовтнева справа» має всі засновки, щоб стати вразковим не тільки в районі, а й поза межами його. Треба тільки піднести масово-політичну роботу в колгоспі, організувати бригади на весь рік, остаточно усунути зрівнялівку і знеосібку. Треба тільки організувати справу, щоб господарська робота провадилась із соціалістичною свідомістю на основі розгортання соціалістичного змагання й ударництва, розтрощивши всі маневри куркуля та правих і «лівих» опортуністів.

Ново-Водолазький РПК, РВК, РКС повинні приділити більш уваги «Жовтневій справі» і домогтися в найкоротший термін перетворення його на вразковий колгосп.

М. З.

ЗАБЕЗПЕЧИТИ 337.620 ЦЕНТНЕРІВ ЦУКРУ

(Білоцерківський район).

Білоцерківщина—район цукрового буряка, площа якого щороку збільшується. Цього року колгоспи та одноосібні господарства повинні засіяти цукровим буряком 12 тис. га, щоб дати цукроварням не менше 2 мільйони центн. сировини—цукрового буряка, а пролетарській державі щонайменше 337.620 центнерів цукру.

Як же в колгоспах та одноосібних господарствах організовано боротьбу за 2 мільон. центн. сировини? До 15-го березня колгоспні та одноосібні господарства повинні вивезти від цукроварень 24.964 центн. суперфосфату. Але вивезено лише 13.465 центн. або 55 проц. Лише села Фурей, М. Савирки та Бакали вивезли весь суперфосфат. Найгірші відстали у готуванні до весняного посіву, в збиранні зернових насінньфондів—М. Вільшанка (уповноважений РПК тов. Недобій), с. Піщанка (уповноважений РПК—Васильків) й досі ще не спромоглися одержати від цукроварень жодного центнера суперфосфату.

Насіння цукрового буряка вивезено до колгоспів та одноосібних господарств—контрактантів лише 40 проц. потрібної кількості. Ті самі села та колгоспи, що не заготовляють зернових фондів, не ви-

возять плію—вони ж не вивезли від цукроварень і насіння цукрового буряка.

Дирекція цукроварень—Саливїнської, що контракувала в районі 7.020 га цукрового буряка та Озірянська—2.120 га—не організовують боротьби за цукор. Покладаючись на самоплив, на камих контрактантів, директор Саливїнської цукроварні тов. Мозоль та Озірянської тов. Володубєв навіть не поставили рішуче перед колгоспами вимоги про вивіз насіння та суперфосфату, не розподіливши ще, потрібних сівалок, не домоглися, щоб оці знаряддя боротьби за цукор вчасно одержали контрактанти. Мовляв, це справа не цукроварні, а райколгоспеліки та МТС. Ми, цукроварня лише робимо цукор, мусимо від вас одержати цукровий буряк, а чи посіяний буряк і, головню, як його посіяно, це нас обходить. Такі самопливні настрої просто спрямовані на зрив засіву цукрового буряка, як не дивно, ще й досі панують у деяких керівників соціалістичних державних цукроварень.

Треба рішуче розтрощити ці буржуазні тенденції, що зривають боротьбу за цукор.

„Револуція зробила те, що за кілька місяців Росія своїм ПОЛІТИЧНИМ устроєм наздогнала передові країни. Але цього мало. Війна незблаганна, вона ставить питання з нещадною різкістю: або загинути, або наздогнати передові країни і випередити їх також ЕКОНОМІЧНО. Загинути, або повним ходом нестися вперед. Так поставлено питання історією“.

ЛЕНІН.

На всі керівні посади в колгоспі від бригадира до членів правління і голови колгоспу треба висувати активістів, здатних не тільки провадити господарство колгоспу, але й політично перевірених людей.